

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTEȘC CELE BUNE!”

Anul XIV.

CELOR CE BINEVESTEȘC PACE;

No. 12.

Săptămâna

de Rugăciune

dela

30 Noembrie

până la

8 Decembrie, 1934

PROGRAM

al prelegerilor ce urmează a se citi în Săptămâna de
Rugăciune dele 30 Noemb. până la 8 Dec. 1934

De cetit Vineri, 30 Noembrie

Apropierea sfârșitului

de J. L. McElhany

De cetit Sâmbătă, 1 Decembrie, dimineața

Câmpul, solia și solul

de N. P. Neilsen

De cetit Sâmbătă 1 Decembrie, după amiază

Secerișul este copt

de W. Mueller

De cetit Duminecă, 2 Decembrie

Câștigarea de suflete

de Meade MacGuire

De cetit Miercuri, 5 Decembrie

Sborul îngerului al treilea

de M. E. Kern

De cetit Vineri, 7 Decembrie

Religia în cămin

de J. E. Fulton

De cetit Sâmbătă, 8 Decembrie, dimineața

Puterea Evangheliei

de E. E. Andross

De cetit Sâmbătă 8 Decembrie, după amiază

Nutrind fericita nădejde

de C. H. Watson

Către predicatorii și presbiterii Comunităților

Fiecare nouă Săptămână de Rugăciune este mult mai importantă; căci de fiecare dată noi ne găsim cu un an mai aproape de încheierea lucrării lui Dumnezeu pe pământ și de venirea Domnului nostru. Ce va însemna această nouă Săptămână de Rugăciune dela 1 la 8 Decembrie, pentru membrii Comunităților și grupelor noastre în ce privește înaintarea spirituală, dezvoltarea lor mai departe în activitatea lucrării lui Dumnezeu, cum și pregătirea pentru ziua judecării, va depinde în mare măsură de voi.

„Ingerului Bisericii din Laodicea scrie-i: Te sfătuiesc să cumperi dela Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi“. Apoc. 3, 14, 18.

Fie ca Domnul să vă ajute, iubiți frați, spre a trăi într-o așa strânsă legătură cu Dumnezeu încât să ajungeți a înțelege nevoile spirituale ale Comunității, și cum să faceți față acestor nevoi. Dacă prin studiu sârguitor, prin meditație și rugăciune, veți face o cuvenită pregătire în vederea Săptămânii de Rugăciune din anul acesta, Dumnezeu vă va răsplăti printr'un bogat seceriș de suflete.

Indemnul Domnului către conducătorii bisericii în acest timp atât de important este: „Slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar, și să zică: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta“. Ioel 2, 17. Și înaintea poporului să aducem acum următorul indemn solemn: „Căutați pe Domnul câtă vreme Se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând“. Isa. 55, 6, 7.

Succesul unei Săptămâni de Rugăciune nu este ceva întâmplător, ci este rezultatul unei pregătiri sârguitoare și desăvârșite. Alegeți din vreme pe aceea care vor trebui să prezinte prelegerile, și faceți-i să înțeleagă necesitatea unei pregătiri desăvârșite. Sunt puține persoane care să poată ceti bine; dar printr'un studiu serios și printr'o obișnuință mai dinainte în privința cetirii cu glas tare se va ajunge la o dezvoltare a acelor care sunt aleși să citească. Cel care are de cetit prelegerea trebuie să fie așa de familiarizat cu ea încât să nu-și piardă firul ideii dacă își ridică ochii de pe revistă. El trebuie să studieze într'un chip atât de deplin prelegerea încât să ajungă a-și însuși ideile scriitorului, și trebuie să depună o mare străduință în a ajunge ca să transmită solia prelegerii la mințile și sufletele oamenilor. Autorii acestor prelegeri, aleși de Comitetul Conferinței

Generale, după mult studiu și rugăciune au scris soliiile lor către Comunitățile noastre. Fie ca cei cari citească să se străduiească a prezenta în așa fel soliiile ca și cum autorii ar fi de față. Dacă prelegerea a fost prezentată așa cum trebuie, de obicei s'ar putea ca să nu mai fie însoțită de niciun alt comentariu în plus față de ce a fost scris în prelegere. Orice observație care s'ar face să fie scurtă, și foarte la punct.

Faceți planuri bine stabilite în ce privește timpul de rugăciune și de mărturisire. Acei cari au la inimă sarcina salvării sufletelor să se roage cu stăruință, și cu iubire să caute a îndruma pe cei neconvertiți și pe cei rătăciți către o consacrare deplină. O nouă reînsuflețire trebuie să aibă loc în biserică; de ce nu acum?

Să reamintim credincioșilor noștri că deplina consacrare cuprinde în sine și bunurile noastre. Încă dela începutul Săptămânii de Rugăciune să le atragem atenția către darurile anuale care se vor strânge în Sabatul dela 8 Decembrie. Este cu neputință de insistat așa cum trebuie asupra nevoii de fonduri cu cari lucrarea să fie dusă mai departe. Indemnați pe credincioși să facă din aceasta un subiect de rugăciune stăruitoare. Dumnezeu așteaptă din partea fiecăruia să-și facă datoria în aducerea de sacrificii. Atrageți atenția credincioșilor Domnului asupra soliiilor pe cari El le-a trimis cu privire la facerea de daruri cu ocazia sărbătorilor.

„Domnul nu este onorat prin obiceiul de a se aduce daruri costisitoare câtorva persoane favorite fiindcă așa este obiceiul. Acești favoriți rareori sunt săracii Domnului“.

„Nu este niciun rău în aceea de a aduce daruri prietenilor noștri cari se găsesc în adevărată lipsă. Dar eu vă rog stăruitor, frați și surori, ca nu din pricina obiceiului să faceți daruri acelor care nu au absolută nevoie, în timp ce faceți prea puțin pentru cei sărmani, și neglijați cu totul să vă aduceți darurile voastre lui Dumnezeu“.

„Faceți ca banii cheltuiți de obiceiul pentru asemenea daruri, să fie vărsați în visteria Domnului“. „Review and Herald“, Ian. 4, 1881.

Misionarii noștri din lumea întreagă, prin fața cărora trec chemările și ocaziile nemai pomenite până acum în ce privește prilejul de a vesti solia, așteaptă din partea bisericii vii a lui Dumnezeu, pe care El a răscumpărat-o cu propriul Său sânge, să vină în anul acesta cu un dar anual corespunzător nevoilor. Fie, ca în această Săptămână de Rugăciune să nădăjduim a primi mult dela Dumnezeu, și de asemenea să facem mult pentru Dumnezeu.

COMITETUL CONFERINȚEI GENERALE.

Apropierea sfârșitului

De cetit Vineri, 30 Noembrie

„Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa“. Apoc. 3, 11. „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta sa“. Apoc. 22, 12. „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteptați o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v'a fost făgăduit. „Încă puțină, foarte puțină vreme“, și „Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi“. Ebr. 10, 35—37.

Textele acestea din Sfintele Scripturi ne sunt foarte bine cunoscute. Noi le-am cetit mereu, mereu. Le-am folosit ca texte de bază pentru multe predici despre apropierea venirii Domnului nostru Isus Hristos. Meret' și mereu inimile noastre au fost adânc mișcate când am ascultat aceste predici. Mulți dintre cei cari iau parte astăzi la această Săptămână de Rugăciune au crezut cu ardoare în apropiata venire a Domnului. Mulți au îmbătrânit în speranța venirii în curând a lui Hristos. Sute au mers la odihnă însuflețiți până în ultima clipă de această nădejde. În ultimii ani un număr mereu crescând a îmbrățișat adevărul și mulți au fost îmbăbâtați în speranța revenirii lui Hristos.

Mișcarea adventă se ivi și venirea lui Hristos începu să fie vestită exact la timpul arătat în Scripturi. Semnele pe cari Hristos le prezise în legătură cu venirea Sa, au început să apară. Pionierii acestei mișcări au avut ocazia să vadă multe dovezi despre apropierea acele zile.

Dar cum stau lucrurile astăzi? Unde ne găsim noi, în mâna cărora a trecut răspunderea de a duce mai departe această lucrare, în ce privește apropierea venirii Sale? Dacă pionierii acestei mișcări au avut ceva pe ce să întemeleze credința, nădejdea și așteptarea lor, atunci noi avem de o sută de ori mai mult. Ei erau puțini la număr și cu puține mijloace pentru a săvârși lucrarea ce le fusese încredințată. O puternică solie de avertizare a lumii despre apropiata venire a lui Hristos trebuia să fie dusă oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor. Cu o credință tare și cu curaj ei au făcut față începutului unei astfel de însărcinări. Cu totul altfel stau lucrurile cu noi astăzi. Noi stăm față în față nu cu problema de a începe o astfel de lucrare, ci de a o termina. În orice loc se înmulțesc dovezile că ne apropiem cu pași repezi de sfârșit. Dela începutul acestei mișcări și până as-

ăzi n'a mai fost un timp ca acesta. Profețiile Cuvântului lui Dumnezeu se împlinesc cu o siguranță absolută. Evenimentele lumii de astăzi, cari se perindă prin fața ochilor noștri cu o iuțea mare, arată precis că sfârșitul este aproape.

Fiți gata

Adesea, noi ne mirăm de întinsa indiferență manifestată de oameni în general față de adevărurile revenirii lui Hristos. Dar care este propria noastră atitudine față de faptul că venirea Sa va fi deodată și pe neașteptate? „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Căci ziua aceea va veni ca un laț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului. Vegheați dar în tot timpul, și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, cari se vor întâmpla, și să stați în picioare înaintea Fiului omului“. Luca 21, 34—36.

Următoarele paragrafe extrase din scrierile servei Domnului, conțin pentru noi îndemnuri și avertismente venite la timp:

„De aceea și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți“. Matei 24, 44. Seara du-te la odihnă cu orice păcat mărturisit. Așa făceam noi în 1844 când așteptam să întâmpinăm pe Domnul nostru. Și acum acest mare eveniment este mai aproape de cât am crezut noi prima dată. Fiți gata totdeauna, seara, dimineața și la amiază, pentru ca atunci când veți auzi glasul: „Iată Mirele vine! ieșiți-I în întâmpinare!“ să puteți, chiar deșteptați din somn, să mergeți în întâmpinarea Lui cu candelile aprinse și împodobite“. „Mărturie“, Vol. IX, pag. 48.

„Dea bunul Dumnezeu ca poporul Său să se ridice, să meargă și să lucreze ca bărbați și femei cari se află la hotarul lumii veșnice. În curând o surpriză înspăimântătoare va veni peste locuitorii pământului. Deodată Hristos va veni cu putere și slavă mare. Atunci nu va mai fi timp de pregătire pentru a-L întâmpina. Acum este timpul cel mai potrivit să ducem solia de avertizare“. *Idem*, Vol. VIII, p. 37.

„Ziua lui Dumnezeu se apropie repede. Sunetul pașilor Săi este așa de înăbușit, încât nu deșteaptă lumea din somnul ei de moarte în care a căzut. În timp ce străjerii strigă: „Pace și liniște“, atunci o prăpădenie neașteptată va

veni peste ei; și nu va fi chip de scăpare'; căci ziua aceea va veni ca un laț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului'. Ea va surprinde ca un hoț în timpul nopții și pe iubitorul de plăceri și pe omul păcătos. Când totul se pare a fi în siguranță și oamenii se retrag la odihnă plăcută, atunci pe la miezul nopții hoțul care dă târcoale pe furiș se apropie de prada sa. Când este prea târziu pentru a înlătura răul, atunci se bagă de seamă că vreo ușă sau vreo fereastră n'a fost întărită. „De aceea și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu gândiți". Oamenii se odihnesc acum în liniște, închipuindu-și că sunt în siguranță, însă toți trebuie să fie cu băgare de seamă ca nu cumva să rămână vreun loc deschis pe unde să intre dușmanul.

„Trebuie să se depună mari eforturi pentru a învedera lucrul acesta lumii. Lucrul cel mai principal este de a fi învederat nu numai lumii, dar chiar propriilor noastre Comunități, anume că ziua Domnului va veni deodată, pe neașteptate. Inspăimântătoarea avertizare a profeției este adresată oricărui suflet. Nimeni să nu creadă că este în afară de pericolul de a fi luat fără veste. Nicio tâlmăcire a profeției să nu vă răpească convingerea cunoașterii semnelor cari arată că acest mare eveniment este la ușă". — „*Special Testimonies on Education*", pp. 107.

Dovezi în sânul mișcării

Pionierii soliei erau puțini la număr. La început eforturile lor se mărgineau pe o întindere foarte restrânsă. Ei priveau la o lume care aștepta și căreia nu-i fusese încă dusă solia. Însă cu curaj și hotărâre ei au început să lărgească linia de înaintare. S'au împlinit în luna Septembrie trecut 60 de ani de când fratele J. N. Andrews a străbătut oceanul ca primul misionar trimis să reprezinte această mișcare. Aproape 20 de ani mai târziu ne-au fost date prin serva Domnului următoarele cuvinte mișcătoare:

„Lucrarea poporului lui Dumnezeu este reprezentată printr'un simbol foarte potrivit, anume un înger sburând în mijlocul cerului. În această lucrare ființele cerești conlucrează cu factorii omenești la răspândirea ultimei solii între locuitorii acestei lumi. Însă planurile și lucrările oamenilor nu țin pas cu providența lui Dumnezeu; dar deși sunt unii cari pretind a crede adevărul, afirmând prin atitudinea lor: „Noi nu dorim căile Tale, Doamne, ci căile noastre", sunt mulți cari se roagă lui Dumnezeu ca să poată înțelege ce este adevărul. În cămăruța lor ei se roagă cu lacrimi pentru a putea vedea lumina din Sfintele Scripturi; și Domnul cerului a însărcinat pe îngerii Săi să conlucreze cu acești factori omenești pentru a duce mai departe planurile Sale vaste, ca toți cari doresc

vieața să poată privi slava lui Dumnezeu.

„Noi trebuie să mergem acolo unde providența lui Dumnezeu ne deschide căi; și pe măsură ce vom înainta, vom constata că cerul a mers înaintea noastră, lărgind câmpul de lucru cu mult peste limita posibilităților și mijloacelor noastre de atins. Marea nevoie a câmpurilor deschise în fața noastră ar trebui să miște pe toți aceia cărora Dumnezeu le-a încredințat mijloace sau însușiri, pentru ca ei să devoteze atât persoana lor proprie cât și tot ce le aparține, lui Dumnezeu. Noi trebuie să fim administratori credincioși nu numai ai bunurilor noastre, dar chiar și ai harului pe care Dumnezeu ni l-a dat, pentru ca să fim aduși sub stindardul însângerat al Prințului Emanuel. Idealul și țintele cari trebuie să fie atinse de către misionarii consacrați sunt foarte mari. Câmpul de activitate misionară nu este mărginit de castă sau naționalitate. Câmpul este lumea și lumina adevărului trebuie să pătrundă în toate locurile întunecoase ale pământului în cel mai scurt timp posibil". — *E. G. White, în Buletinul Conferinței Generale, 1893, pag. 294.*

Când am primit aceste cuvinte, solia pătrunsesse numai în câteva ținuturi. Astăzi însă hotarele acestei lucrări se întind dela Hammerfest, în cuprinsul Cercului Arctic, până la Punta Arenas, locul cel mai sudic al Americii de Sud, și peste tot globul pământesc, dela Răsărit la Apus. Astăzi este aproape imposibil chiar și pentru cel mai intim observator al întinsei noastre lucrări să înțeleagă și să cuprindă cu adevărat însemnătatea celor ce au loc. Providențele lui Dumnezeu au mers mult mai departe decât socotisem noi prin planurile și puterile noastre. Niciodată mai înainte ocaziile n'au întrecut așa de mult mijloacele noastre. Noi am ajuns la un timp cu totul nou în istoria acestei mișcări. Este un timp minunat. Anii de muncă, de sacrificiu și de aruncarea seminței aduc un seceriș bogat. Pretutindeni vedem cum evenimentele iau o așa întorsătură încât cunoaștem că Domnul poate să-și termine repede lucrarea și s'o scurteze în dreptate.

Folosirea uneltelor umile

Ni s'a spus că: „Atunci când va veni timpul ca ea (solia îngerului al treilea) să fie vestită cu cea mai mare putere, Dumnezeu va lucra prin unelte umile, îndrumând mințile acelor cari se consacără în serviciul Său. Lucrătorii vor fi făcuți destoinici prin ungerea Spiritului Sfânt... Bărbați ai credinței și ai rugăciunii vor fi îndemnați să meargă plini de zel sfânt, să vestească solia pe care Dumnezeu le-a încredințat-o". — „*Marea luptă*", pag. 606.

Aceste cuvinte se împlinesc în mod izbitor chiar astăzi. „Unelte umile“ sunt folosite pentru a vesti solia. De curând, într-o vizită făcută într'unul din câmpurile noastre misionare, scriitorul acestor rânduri și-a îndreptat atenția spre unele din aceste exemple mai evidente. Departe în regiunile muntoase ale unuia din câmpurile noastre misionare din America de Sud, un colportor a vândut o carte unui om, care, după ce a cetit-o, a început să țină Sabatul. Soția sa se împotrivi foarte mult adevărului, și pentru un timp se despărți de soțul ei.

Povestind aceste lucruri, conducătorul misiunii zicea:

„El, adică soțul, a continuat totuși să lucreze pentru ea prin scrisori și scrieri, și urmarea a fost înălțurarea împotrivirii ei. În cele din urmă un tractat despre Sabat a convins-o, și s'a hotărât pentru adevăr.

„Imediat după botez, ea și soțul ei au restabilit iarăși căsnicia. Ea este una din cele mai zeloase misionare din Columbia. Impreună cu soțul ei sunt misionari devotați, și cu ajutorul lui Dumnezeu au fost în stare să câștige 20 de suflete. Lucrarea lor se desfășoară mai ales printre munteni. Într'un loc au format o grupă de peste 80 de credincioși.

„Într'o scrisoare primită de curând din partea ei, vorbește despre unele din experiențele sale, și declară, între alte lucruri, că de când a primit botezul, acum vreo 2 ani, ea a fost înfulețită de „un puternic îndemn“ să câștige suflete pentru Hristos“.

Din alt câmp aflăm despre o grupă de 250 de credincioși. Povestirea, redată în cuvintele conducătorului misiunii, este foarte mișcătoare.

„Două femei mergeau spre târg. Una era o Adventistă de Ziua Șaptea, cealaltă o catolică. În drumul lor discutau, ca de obicei, subiecte religioase. Sora noastră adventistă a început să-i povestească tovarășei ei despre toate binecuvântările pe cari le primise de când era în pace cu Dumnezeu. În timp ce-i povestea despre puternica minune săvârșită prin harul lui Dumnezeu, atât în viața ei cât și în viața prietenelor ei, o tânără care le urmărea de aproape a auzit din întâmplare aceste lucruri. Ea auzi de asemenea istoria liberărilor din lanțurile celui rău și ale superstiției. După un timp cele două femei se despărțiră, apucând fiecare un alt drum, iar fata le pierdu din vedere. Dar întorcându-se acasă, ea spuse tatălui ei, care era un preot păgân foarte temut, despre toate aceste lucruri minunate pe cari le auzise. Acesta, nădăjduind să facă parale bune cu această nouă religie, și-a zis: „Trebuie s'o dobândesc“. Astfel când a venit ziua de Sâmbătă, a luat o sticlă de rom, câțiva bani și câteva boabe de grâu prăjite, și a mers acolo

unde i se spusese de către fiica lui că se găsește această nouă religie, luând parte la adunarea din Sabat. Cele auzite l-au impresionat atât de mult, încât după adunare merse la presbiter și-i spuse că dorește să cumpere această religie, arătându-i romul, banii și grâul pe care-l adusese drept plată.

„Conducătorul Comunității noastre își puse mâna pe umărul acestui om și-i zise zâmbind: „Poți să-ți păstrezi banii și toate celelalte. Eu nu vând această religie. Eu ți-o dau gratis, dacă vrei să iei loc câțva timp și să mă ascuți“. Omul acesta a fost foarte mirat când a văzut că poate să cumpere o religie fără bani. Nicio dată mai înainte nu mai avusese o astfel de experiență, pentru că în cultul păgânesc al spiritelor totul se plătește, ba încă se plătește bine. Acest preot păgân ascultă întreaga după amiază istoria minunată a iubirii lui Dumnezeu, și cum a trimes El pe Fiul Său să salveze pe cei ai Săi din păcatele lor. Pe înserate el părăsi locul acela pentru a nu mai fi vreodată preot păgân ci un suflet întors la Dumnezeu.

Intorcându-se acasă spuse celor ai săi despre hotărîrea sa, și apoi luând toba cum și alte podoabe ceremoniale ale sale le arse, în timp ce oamenii își clatinau capul și șopteau: „Marile nostru șef a innebunit. El zice că nu va mai oficia niciun serviciu păgânesc pentru noi“.

„Omul acesta deveni o putere atât de minunată prin Hristos, încât numai prin mărturia lui au primit solia îngerului al treilea 250 de oameni, dintre cari mai mult de 50 sunt foști preoți păgâni. Rugăciunile sale sunt însoțite de o așa putere, cuvintele sale sunt așa de pătrunzătoare, și întreaga sa viață așa de creștinească, încât oriunde merge este o binecuvântare. Dacă vreodată o familie este în neceaz sau vreunul este bolnav, în loc să cheme un doctor vrăjitor cum făceau mai înainte, ei zic: „Să chemăm pe fratele Petru; el ne va ajuta“.

„Este minunat să vezi mari vindecări de boale grele. Domnul lucrează prin fratele Petru, răspunzând la rugăciunile sale. El este omul cel mai fericit și cel mai ocupat din tot ținutul“.

Cu astfel de experiențe cari se înmulțesc în toată lumea, cât de repede se poate termina lucrarea! În unele câmpuri astăzi este imposibil pentru lucrători să facă lucrare evanghelică. Intregul lor timp și toată forța se consumă prin călătorii din loc în loc pentru a instrui, boteza și organiza pe cei cari primesc solia. Serva Domnului ne-a făcut să întrezărim mai dinainte aceea ce noi acum chiar am început să vedem:

„In vizuni de noaptea mi-au trecut prin față tablourile unei mari mișcări de reformă

în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Mulți laudau pe Dumnezeu. Bolnavii erau vindecați, și se săvârșeau și alte minuni. Se putea vedea un spirit de mijlocire, chiar așa cum a fost manifestat înainte de ziua Rusaliilor. Sute și mii puteau fi văzuți vizitând familii și deschizând oamenilor Cuvântul lui Dumnezeu. Inimile erau convinse de puterea Duhului Sfânt, și se manifesta un spirit de adevărată convertire. În orice parte ușile erau larg deschise pentru vestirea adevărului. Lumea părea a fi luminată de o influență cerească. Mari binecuvântări erau primite prin adevăratul și umilul popor al lui Dumnezeu. Am auzit glasuri de mulțumire și de laudă, și părea a fi o schimbare ca cea de la 1844". — „Mărturie”, Vol. IX, pag. 126.

Dovezi în lume

Dacă pionierii acestei lucrări ar fi putut să vadă stările de lucruri cari sunt astăzi în lume, cu siguranță ar fi crezut că sfârșitul este foarte aproape. Lucrurile cele mai extraordinare și neobișnuite au devenit așa de comune încât privim la ele fără să ne gândim la cuvenita însemnătate a lor. Faptul învederat este că astăzi noi vedem mereu desfășurându-se în fața noastră evenimente în lumea întregă, cari vestesc cu glas puternic grabnica apropiere a sfârșitului. Stările sociale, politice și religioase trec prin așa de mari schimbări, încât chiar și bărbații cei mari ai lumii sunt alarmați și zguduți. Așezămintele cele temeinice ale societății sunt subminate de forțele necredincioșiei. Spiritul de neliniște și revoltă este mult întins și pătrunde câteodată chiar și în Comunitate. Relațiunile internaționale devin tot mai încordate pe zi ce trece. Războaie vamale și comerciale și ciocniri de interese între națiuni, nutrese flacărele urii naționale. Mânia, iritarea și ura deschisă sunt vestite pe față. Forțele navale așteaptă cu nerăbdare ocazia de a rupe convențiile de limitare a înarmărilor. Se inventează și se construiesc arme de războiu noi și cu mult mai îngrozitoare ca până acum. A venit timpul când națiunile *se mânia*. Pregătirile de războiu se fac cu înfrigurare. Oamenii de stat, cu toată alarma lor asupra stărilor de lucruri și cu toate eforturile lor sincere de a le îndrepta, rămân fără putere. Unde vor duce toate acestea? Nu poate fi dat decât un răspuns. Sfârșitul se apropie, Domnul va veni în curând. Cât de frumos descrie serva Domnului aceste timpuri în următoarele paragrafe:

„Trăim în timpul sfârșitului. Grabnica împlinire a semnelor timpului vestește că venirea lui Hristos este aproape. Zilele în cari trăim sunt solemne și importante. Duhul lui Dumnezeu se retrage treptat dar sigur de pe pă-

mântul acesta. Plăgile și judecățile cad deja asupra acelor cari desprețuiesc harul lui Dumnezeu. Calamitățile pe mare și pe uscat, starea turbure a societății, veștile de războiu, umplu de groază. Ele prevăd apropierea unor evenimente de cea mai mare importanță.

„Agenții celui rău își strâng forțele laolaltă și se întăresc. Ei se pregătesc pentru marea criză din urmă. În curând vor avea loc mari schimbări în lumea aceasta și ultimele scene vor fi foarte repezi.

„Starea de lucruri din lumea de astăzi arată că trăim în timpuri foarte turburi. Ziarele sunt pline de indicii ale unui teribil conflict într'un viitor apropiat. Tâlhării îndrăznește sunt fapte la ordinea zilei. Loviturile sunt obișnuite. Hoțiile și omorurile se comit în orice loc. Oamenii demonizați iau vieța bărbaților, femeilor și copiilor. Oamenii aleargă nebuni după viții, și orice fel de rău triumfează". — *Idem*. Vol. IX, pag. 11.

Din nou Spiritul Profeției ne avertizează:

„Mi-a fost arătat că în lumea aceasta există o teribilă stare de lucruri. Ingerul harului își strânge aripile și este gata să-și ia sborul. Dumnezeu este chiar pe punctul ca să-și retragă puterea Sa înfrânătoare de pe pământ, și Satana caută să ațâțe diferitele elemente din lumea religioasă, aducând pe oameni să se așeze înșiși sub conducerea marelui amăgitor, care lucrează în fiii neascultării cu toată arta sa de amăgire. Locuitorii pământului chiar merg sub conducerea prințului întunericului, și acesta este numai începutul sfârșitului.

„Legea lui Dumnezeu este părăsită. Vedem și auzim despre învălmășală și nedumerire, lipsă și foamete, cutremure și inundații; oamenii comit grozave fărădelegi; patima, lipsa de judecată ia stăpânirea. Mânia lui Dumnezeu este peste locuitorii lumii, cari sunt tot așa de corupți ca și locuitorii Sodomei și Gomorei. Focul și apa au și început a distruge mii de vieți și avuturi adunate în mod egoist de aspiratorii săracilor. Domnul este gata să termine în grabă lucrarea Sa și să pună capăt păcatului. O, fie ca aceste scene cari mi-au trecut pe dinainte, despre nedreptățile cari se întâmplă în aceste zile din urmă, să impresioneze adânc sufletele pretinsului popor al lui Dumnezeu.

„După cum a fost în zilele lui Noe, tot așa va fi și când Se va arăta Fiul omului. Domnul își retrace îngrădirile Sale de pe pământ, și în curând va avea loc moarte și distrugere, crimele se vor înmulți și mari cruzimi se vor îndrepta împotriva bogaților cari s'au ridicat împotriva celor săraci. Acei cari sunt lipsiți de ocrotirea lui Dumnezeu, nu vor găsi scăpare în niciun loc sau poziție socială. Agenții omenești sunt instruiți și folosesc puterea lor

inventivă pentru a pune la lucru cel mai puternic mecanism de a răni și a ucide". *Idem*, Vol. VIII, pp. 49, 50.

Cum vom sta noi în fața acestei ore solemne la care am ajuns? Ce experiență va aduce această Săptămână de Rugăciune fiecăruia din noi? Vom mărturisi și vom lepăda noi, ca niciodată mai înainte, păcatul, și vom rupe noi orice legătură cu lumea? Este ocazia de aur pentru acei cari au trăit adevărul numai cu

numele, ca să se întoarcă de la o astfel de viață. Să căutăm pe Domnul din toată inima în sinceritate.

Dumnezeu revarsă Spiritul Său. Ploaia cea târzie cade. În curând această solie se va transforma într'o mare strigare. Sfârșitul este aproape. „De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu gândiți". Mat. 24, 44.

J. L. McElhany

Câmpul, solia și solul

De cetit Sâmbătă dimineața, 1 Decembrie

Totdeauna Dumnezeu a trimis o solie de avertizare locuitorilor pământului mai înainte de a aduce vreo mare nenorocire asupra lor. El face lucrul acesta pentru ca ei să poată avea ocazia de a se întoarce la El mai înainte de a veni nimicirea. El îi îndeamnă rugător să se îndeparteze dela orice nelegiuire pentru ca să trăiască și să nu piară în păcatele lor.

În felul acesta s'a întâmplat în primele veacuri când nelegiuirea oamenilor devenise așa de mare încât Dumnezeu nu mai putea să mai suporte. El anunță prin Noe venirea potopului. Timp de o sută și douăzeci de ani acest drept a construit corabia, și a stăruit de oameni să se întoarcă de pe căile lor rele. Acest „predicator al dreptății" nu numai că a vestit calea mântuirii, dar a dat și solia specială de avertizare ca un îndemn în plus spre trezirea oamenilor mai înainte de a fi prea târziu.

De asemenea, când Sodoma și Gomora au fost nimicite, solii cerești au fost trimiși la Abraam spre a-i vesti evenimentul. Ei de asemenea merseră și la Lot și la familia sa din Sodoma cu strigătul de avertizare și-l îndemnară stăruitor să fugă dinaintea nimicirii amenințătoare. Când răutatea Ninivei s'a suit până la Dumnezeu și se hotărise nimicirea, Iona a fost trimis la ei cu următoarea solie solemnă: „Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită". Iona 3, 4. Dar poporul nu a fost nimicit atunci, căci ei luară seama la solie, și se pocăiră în sac și cenușă.

Iarăși știm că Ioan Botezătorul veni cu o solie specială de pregătire pentru prima venire a lui Hristos. El era trimis „ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El". El a vestit cu glas lămurit: „Pocățiți-vă, căci împărăția cerurilor este aproape". Mat. 3, 2. Solia sa era întemeiată pe împlinirea profeției. El putea pune mâna asupra textului și să spună:

„Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: „Neteziți calea Domnului", cum a zis proorocul Isaia". Ioan 1, 23. El știa că sosise timpul pentru prima venire a lui Hristos, și își vesti solia cu putere. Aceasta aduce convingerea păcătoșilor.

„Tot ținutul Iudeii și toți locuitorii Ierusalimului au început să iasă la el; și, mărturisindu-și păcatele, erau botezați de el în râul Iordan". Marcu 1, 5. Și atunci când Ioan văzu pe Isus venind, cu o credință neșovăelnică el arătă spre Isus și zise: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii"! Ioan 1, 29.

Astfel s'a procedat în tot cursul veacurilor, din clipa de când păcatul a intrat în lume. Domnul a dat în vremurile de criză solii speciale de avertizare, și servii Lui le-au vestit cu putere. Prin credință ei au crezut Cuvântul lui Dumnezeu. Lucrul acesta a dat putere soliei lor, și aduse pocăința ascultătorilor lor. „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci". Amos 3, 7.

O solie de avertizare

Noi încă nu am ajuns ultimele zile ale istoriei lumii acesteia. Răutatea crește pretutindeni. Necredința abundă în tot locul. Necredințioșia și ateismul își fac cu putere loc în țară. Mulți tăgăduesc însăși existența lui Dumnezeu, și în mod desprețitor pun la o parte Cuvântul Său. Ei leapădă învățătura creațiunii, pentru ca în schimb să urmeze în speculațiile închipuirilor lor. Chiar și mulți dintre aceia cari se pretind a fi vestitori ai Evangheliei, tăgăduesc dumnezeirea lui Hristos, și pun la o parte nașterea Sa minunată. Ei leapădă infailibilitatea Cuvântului Său, și în locul ei primesc învățăturile oamenilor. „Ei călcau legile, nu țineau poruncile, și rupeau legământul cel veșnic"! Isa. 24, 5.

Dumnezeu nu mai poate răbda decât încă puțină vreme răutatea și necredința omului. În curând trebuie să se încheie timpul cercării lor, și atunci va veni pe neașteptate nimicirea asupra acelor care fără nicio mustrare au călcat în picioare legea lui Dumnezeu, și au înlăturat în mod hotărât voința lui Iehova. Aceasta va fi o nimicire grozavă, cum nu s'a mai văzut de când sunt oamenii pe pământ. Intreaga lume va fi nimicită, cu toate cetățile „nimicite înaintea Domnului, și înaintea mâinii Lui aprinse“! Ier. 4, 26.

Înainte de venirea acestei nimiciri Domnul va trimite o solie de avertizare către toți, chemându-i să se întoarcă la El cât încă nu este prea târziu. Nici nu poate fi altfel. Trebuie vestită o solie de avertizare până la marginile pământului. Aceasta va fi ultima solie de îndurare mai înainte ca nimicirea finală să se abată asupra lumii. Aceasta este solia ceasului judecății, cea mai solemnă solie ce a fost vreodată încredințată omului. Ea este prezisă în profeție, și trebuie dusă spre împlinirea prezicerilor lui Dumnezeu.

Solia ceasului judecății, care trebuie dusă în lume, se găsește în Apocalips 14, 6—12. Bătrânul profet Ioan, privind în decursul veacurilor viitoare în viziune sfântă, văzu timpurile noastre cum și evenimentele solemne ale judecății. El zice: „Și am văzut un alt înger care sbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s'o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor“!

După cum vedem aceasta este o solie mondială, o avertizare ce trebuie răspândită pretutindeni. Ea nu este un lucru ce trebuie anunțat numai într'un colț al pământului; ci ea trebuie să meargă la orice neam, trebuie să ajungă la orice seminție, trebuie spusă la orice limbă, și vestită oricărui popor. Aceasta este ultima solie de avertizare a lui Dumnezeu, vestind ceasul solemn al judecății Sale; și toți trebuie să rămână fără scuză în acea mare zi.

În cuvinte lămurite această solie trebuie să vestească faptul că ceasul judecății lui Dumnezeu *este sosit*. Profeția cere aceasta, și ea trebuie să fie împlinită. Cineva trebuie să facă această lucrare. Și aceia cari vestesc o asemenea solie trebuie să știe că ea *este adevărată*, căci altfel cum ar putea fi posibil s'o răspândească? Ei înșiși trebuie să fie pe deplin *convinși* că trăesc în ceasul judecății lui Dumnezeu dacă vor să convingă și pe alții. În adevăr, solii lui Dumnezeu trebuie să prezinte împlinirea profeției ca

dovadă a soliei lor. Ei trebuie să-și întemeieze afirmațiile lor pe cuvântul profetic. Asemenea lui Ioan Botezătorul ei trebuie să fie în stare să pună degetul asupra textului și să spună: „Aci este ceea ce a spus Dumnezeu, și aceasta este adevărat“. Pentru a fi în stare să o răspândească, ei trebuie să creadă solia lor.

Solia ceasului judecății cere tuturor să se teamă de Dumnezeu și *să-I dea mărire*, având în vedere faptul că ceasul judecății *este sosit*. Realizările științifice ale omului pot fi lăudate până în slăvile cerului; dar această solie ne cere ca să dăm slavă lui Dumnezeu, iar nu omului muritor. Ea cere oamenilor de pretutindeni să se închine Creatorului, iar nicidecum raționamentelor omenești sau deducțiilor așa zise științifice cari sunt contrarii Cuvântului Său. Ea ne arată că Dumnezeu este Creatorul cerului, al pământului, al mărilor și al izvoarelor de ape. Ea trebuie să vestească anume că aceste lucruri au luat ființă direct prin Cuvântul lui Dumnezeu, și nu la voia întâmplării, sau prin cine știe ce proces al evoluției. Ea ne arată adevăratul fel de adorare a Creatorului nostru, care ne va conduce la păzirea poruncilor lui Dumnezeu și a avea credința lui Isus.

Solii zilelor din urmă

Și o asemenea solie precisă este vestită acum de către Adventiștii de Ziua Șaptea. Cu cea mai mare precizie ei arată că ceasul judecății lui Dumnezeu a început la anul 1844, la încheierea celor 2.300 zile profetice amintite în Daniel 8, 14. Exactitatea acestei profeții este întărită prin împlinirea altor evenimente amintite în această lungă perioadă profetică, după cum este precizarea anului exact al botezului lui Hristos, cum și anul morții Sale pe cruce. În felul acesta solia lor este întemeiată pe împlinirea profeției.

Această mișcare este mai mult decât o denominațiune printre alte denominațiuni. Ea este o mișcare ridicată de Dumnezeu ca împlinire a profeției dată cu mulți ani mai înainte. Chiar în anul în care începu ceasul judecății lui Dumnezeu, după cum arăta profeția, a început și mișcarea întregii solii îngerești. Ea nu începu cu patruzeci de ani mai de vreme, și nici cu zece ani mai târziu. Când marele ceasornic al vremii profetice bătu ora, iată și mișcarea, gata a vesti în lume că ceasul judecății lui Dumnezeu a sosit.

De atunci, solia a înaintat cu tărie și putere mereu crescândă, până ce a înconjurat lumea întregă, și rar se mai găsește acum un ținut sau un popor care să nu fi auzit sunetul acestui strigăt de avertizare. Dela Hammerfest, Norvegia, în țara soarelui din miezul nopții, până la orașul cel mai sudic al lumii, solia și-a făcut

drum și s'au ridicat credincioși. Dela Apus la Răsărit și delă Răsărit la Apus de jur împrejurul lumii, solia ceasului judecății și-a răspândit strigarea ei solemnă. Nici insulele mării nu au rămas neatins de ea. Chiar și ținuturile din interiorul continentelor au auzit glasul acestei solii. În aproape cinci sute de limbi și dialecte ea este vestită acuma locuitorilor pământului, și din toate aceste limbi ale pământului este adunat un popor care să întâmpine pe Domnul în pace. Este adevărat că noi suntem un popor mic la număr și răspândit pe toată fața pământului; dar noi avem o solie mare, și este cu mult mai bine a fi un popor mic la număr dar cu o solie mare decât un popor mare care să nu aibă de vestit în lume decât o solie mică sau nedefinită.

În această mișcare nu poate fi vorba de deosebire de neam, căci cu toții suntem una în Hristos. Chiar și băștinașul din Africa a înțeles acest adevăr al Evangheliei când a întrebat pe misionarul nostru: „Tu spui că Dumnezeu din ceruri este Tatăl tău?“ La care misionarul răspunde: „Da, așa este“. „Și oare tu spui că același Dumnezeu este și Tatăl meu?“ „De sigur că da“. „Ei, atunci noi suntem frați“, zise tânărul cu pielea neagră. „Da, așa este în planul Evangheliei“, răspunse la urmă misionarul.

Această solie a ceasului judecății strânge un popor ce crede că Scripturile sunt Cuvântul lui Dumnezeu inspirat pe cale divină. Ei nu pot să-l înțeleagă în totul; dar ei îl primesc ca fiind voința descoperită a lui Dumnezeu. Pentru ei el este glasul lui Dumnezeu, și cuvintele sale sunt sfârșitul oricărei discuții a lor. Noi trebuie să fim asemenea fetei care avea încredere nelimitată în cuvântul mamei sale. Fiind întrebată în legătură cu aceasta, ea răspunse în chip copilăresc: „Ei, când mama spune că un lucru este așa, atunci așa trebuie să fie, chiar dacă nu este cum spune dânsa!“ Tot astfel, când Dumnezeu ne spune că un lucru este așa, ceea ce în adevăr este astfel, atunci noi să credem că este așa, fie că înțelegem pe deplin sau nu.

Prin credință noi primim învățătura creației, și lepădăm teoriile meșteșugite ale evoluției ca fiind contrarii învățăturilor lămurite ale Scripturilor. Noi credem că aceeași putere creatoare care a zămislit lumea la început trebuie să fie manifestată în viețile noastre, pentru a ne renaște și a ne face ființe noi în Hristos. Această putere creatoare în viețile noastre ne va conduce să păzim poruncile lui Dumnezeu prin ajutorul unei credințe vii ce lucrează din iubire. În această solie este putere de a schimba inimile.

Trăind în ceasul judecății lui Dumnezeu

Această solie a ceasului judecății este cea

mai solemnă solie care a fost încredințată cândva omului. Ea ne aduce față în față cu judecata de cercetare din curțile de sus. Această lucrare se săvârșește acuma. Soarta tuturor aceluia a căror nume au fost scrise în cartea vieții trebuie să fie hotărâtă, fie spre viață veșnică fie pentru moartea a doua. Începând cu Adam, și continuând apoi prin secole, această lucrare se săvârșește de mulți ani. Și când va ajunge pe cei în viață, nimeni nu poate ști. O, ce gând solemn! Viețile noastre trebuie să fie prezentate spre cercetare înaintea lui Dumnezeu! Care va fi hotărârea?

Acum câțiva ani am luat parte la o ședință de tribunal în care un om era învinuit de omor. Soția și copiii lui erau lângă el. În cele din urmă, după prezentarea tuturor dovezilor, cazul a fost prezentat juriului. Niciodată nu voi putea uita privirea adânc îngrijorată de pe fața mamei, când ședea acolo așteptând hotărârea. Sentința va fi „vinovat“, sau „nevinovat“? Erau momente de încordată așteptare! Cât de solemn părea. Era în cumpănă viața unui om! Care va fi verdictul?

Cu toții suntem la bara judecății. La judecată noi trebuie să dăm socoteală de fiecăruia și faptă a noastră. Și dacă nu vor fi mărturisite și iertate toate relele, acestea vor sta contra noastră în ziua aceea! Cât de mult ar trebui ca acest gând să ne călăuzească la a ne cerceta pe noi înșine, și a căuta îndurarea Domnului. Oare aceasta nu ar trebui să ne conducă la a ne umili, și ca zilnic să ne încredințăm cazul nostru în mâinile Marelui nostru Preot, care acuma mijlocește în favoarea noastră?

Solia ceasului judecății îndeamnă pe toți credincioșii să o vestească și altora. Ea trebuie vestită tuturor mai înainte de venirea lui Isus. Ea trebuie dusă prin cuvinte lămurite. Dar cum se poate ca cineva să ducă altora această solie solemnă, și în același timp să fie neglijent față de propria sa viață? Cum se poate ca cineva să spună altora că a sosit ceasul judecății lui Dumnezeu, iar propriul său suflet să nu fie mișcat de lucrul acesta? Este o puțință?

Ne dăm noi seama de importanța ceasului în care am sosit? Ultimele zile ale istoriei omenirii sunt foarte aproape. Ultimele evenimente sunt chiar în preajma noastră. În curând se vor auzi delă tronul lui Dumnezeu cuvintele solemne, zicând: „S'a sfârșit!“ Atunci va fi terminată lucrarea lui Hristos ca Mare Preot în sanctuarul ceresc. Perdeaua îndurării va cădea pentru totdeauna și se va încheia timpul de probă a oamenilor. Atunci va fi prea târziu pentru ca cineva să se mai întoarcă la Dumnezeu; prea târziu spre a-și mai mărturisi păcatele. Așa cum ne găsește acel ceas solemn, așa tre-

buc să rămână pe vecie soarta noastră. Ce facem noi într'un ceas ca acesta?

Să ne cercetăm pe noi înșine în lumina adevărului solemn al lui Dumnezeu. În ce raport de comparație se găsește vieța noastră de acum cu zilele primei noastre iubiri? Atunci ne bucuram în asigurarea iertării păcatului! Ne plăcea să luăm parte la adunările de rugăciune, și să menținem legătura cu Dumnezeu. Ne plăcea să cetim Cuvântul Său, să medităm asupra bunătății Sale. Găseam bucurie în a spune altora despre Mântuitorul pe care noi îl găsisem.

Dar care este situația noastră în aceste ultime zile ale timpului de probă? Ne rugăm noi oare mai fierbinte lui Dumnezeu decât oricând înainte? Ne place să luăm parte la grupa de rugăciune, sau, în aceste zile de grabă suntem prea ocupați spre a mai găsi timp să căutăm pe Domnul? Se poate că am îngăduit ca vreun păcat, sau ca vreo rădăcină de amărăciune încă să mai rămână în inimile noastre. Dacă este așa, atunci cum putem

sta noi în această solemnă oră a judecății? Să îngăduim Domnului să arunce asupra inimilor noastre marea Sa lumină scrutătoare, și din nou să ne cercetăm pe noi înșine, și să ne apropiem de Dumnezeu. Nu este de niciun folos a căuta ca în această cercetare să ne înșelăm pe noi înșine, căci acesta nu are niciun rost. Intrebarea de seamă care se pune fiecăruia dintre noi este: Care e adevărata stare a noastră acum? Suntem noi gata să fim cântăriți pe balanța judecății? Cum stăm?

Iubiții mei frați și surori, fie ca Domnul să ne ajute ca să ne dăm seama într'un chip cu mult mai deplin decât oricând mai înainte despre ceea ce în adevăr înseamnă pentru noi această solie. Fie ca zilnic, ba în fiecare clipă, să ne încredințăm cazurile în mâinile îndurătorului nostru Mare Preot, pentru ca El să mijlocească pentru noi; căci numai în felul acesta vom fi în stare să stăm în această solemnă oră a judecății.

N. P. Neilsen

Secerișul este copt

De cetit Sâmbătă după amiază, 1 Decembrie

„Măncarea Mea este să fac voia Celui ce M'a trimes, și să împlinesc lucrarea Lui. Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii, și priviți holdele, cari sunt albe acum, gata pentru seceriș“. Ioan 4, 34. 35.

În timpul acestor deosebite zile de rugăciune, cu siguranță că dorința arzătoare a fiecărui credincios Adventist de Ziua Șaptea este să se pregătească pentru venirea Domnului. Asigurarea că sfârșitul este aproape și că Isus, Marele nostru Preot, va termina în curând lucrarea Sa, mărește această dorință. Și este absolut drept. Desfășurarea evenimentelor trecute așa cum au fost prezise în Cuvântul lui Dumnezeu ne dovedește că noi nu urmăm „niște basme meșteșugit alcătuite“. De ani de zile am vestit unei lumi mai mult sau mai puțin atente ce are să vină, și astăzi aceste lucruri s'au împlinit înaintea ochilor noștri. Asigurarea că noi vestim ultima solie de avertizare și mântuire ce trebuie să hotărască soarta tuturor, ar trebui să ne cuprindă cu o putere mai mare decât oricând și să ne îndemne la o activitate mai zealoasă.

Experiența dela fântâna lui Iacob, de lângă Sihar, din care este citat textul nostru, oferă

credincioșilor o învățătură și un avertisment serios. Ucenicii nu înțelegeau ce legătură ar avea ei cu lucrarea lui Isus, cu toată comuniunea personală pe care ei o aveau cu El. Ei gândeau totdeauna despre El că a venit să întemeieze o împărăție pământească. Ei nu înțelegeau împărăția lui Dumnezeu, pentrucă mintea lor era încontinuu sub influența lumii materiale. Tocmai pentru motivul acesta Domnul căuta să schimbe cursul gândurilor lor.

Mereu, mereu, Isus Se folosea de lucrurile pământești, cari orbeau pe ucenici așa de mult, pentru a ilustra și clarifica pe cele cerești. Parabolele și minunile Sale au avut același scop.

Același lucru s'a întâmplat și la fântâna lui Iacob. Ucenicii L-au lăsat singur și au plecat să caute hrana necesară. S'au reîntors și au pregătit masa, neștiind nimic de conversația pe care Isus o avusese cu femeia din Samaria. Ei L-au invitat foarte amabil ca să se împărtășească din mâncarea pe care o aduseseră. Dar Isus era cufundat într'un gând adânc asupra locuitorilor din Sihar, și asupra dorinței lor după mântuire. Tocmai aceasta L-a îndemnat să răspundă ucenicilor Săi: „Eu am de mâncat o mâncare, pe care voi n'o cunoașteți“. Ucenicii au privit unul la altul mirați și întrebân-

du-se: „Nu cumva I-a adus cineva să mănânce?” Maestrul le-a explicat: „Măncarea Mea este să fac voia Celui ce M'a trimis, și să împlinesc lucrarea Lui”.

Holdele pământului gata pentru seceriș

Cum puteau ei să înțeleagă acest răspuns? Domnul trebuia să le descopere însemnătatea spirituală. „Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii și priviți holdele, cari sunt albe acum, gata pentru seceriș”. Ei trebuiau să învețe să vadă secerișul așa cum îl vedea El, și apoi să subordoneze orice acestei lucrări.

Locuitorii din Sihar cari veneau grăbiți prin mijlocul holdelor erau asemuți cu grâul copt, gata pentru grânarul ceresc. Crezând cuvintele femeii, ei veneau să roage pe Mântuitorul să rămână cu ei, pentru ca El să poată termina lucrarea pe care o începuse. Abia acum ucenicii au început să înțeleagă că împlinirea vocii și lucrării lui Dumnezeu — „măncarea” și „băutura” Sa — însemna a scăpa de păcat pe acei pe cari venise să-i caute și să-i mântuiască. În timpul celor două zile cari au urmat, ucenicii au învățat să vadă așa cum vedea și Maestrul. Despre El este scris: „Când a văzut gloatele I S'a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi cari n'au păstor”. Mat. 9, 36. Ucenicii începură să înțeleagă partea pe care o aveau de săvârșit în acest seceriș ca „lucrători împreună cu Dumnezeu”.

La fel ar trebui și noi să vedem și să înțelegem chemarea noastră la serviciul spiritual. Holdele coapte ne așteaptă pretutindeni. O mare lipsă și suferință se găsește pretutindeni în jurul nostru. Lupta pentru existență este cu mult mai grea astăzi decât în trecut. Sfortările popoarelor de a pune capăt crizei actuale s'au dovedit a fi fără succes. Repartizarea bunurilor a ajuns într'o stare haotică, și sărăcia maselor este neglijată, cu toate că nu este o lipsă reală de hrană sau îmbrăcăminte. Binecuvântat de Dumnezeu, pământul încă mai produce cele necesare pentru om. Dar atitudinea națiunilor una față de alta împiedică comerțul. În unele locuri este o așa de mare supraproducție, încât nu se plătește pentru a mai aduna recolta cea prețioasă, pricinuindu-se astfel o mare pierdere, cu toată reducerea terenurilor cultivate. Pe de altă parte sunt milioane de ființe omești cari trăiesc în lipsă, ne mai cunoscând ce însemnează să mănânci o mâncare cum se cade. Aci, hainele aruncate de alții sunt adunate și reparate pentru ca cei nevoiași să se poată îmbrăca, în timp ce acolo bumbacul este aruncat în mare. Criza este internațională și cu toate acestea popoarele sunt incapabile să ajungă la o bună înțelegere reciprocă. Bănuiala crește,

și fiecare națiune se simte primejduită în posesiunile sale teritoriale. Din cauza aceasta înarmările cresc și împreună cu ele și sentimentul de nesiguranță.

În timpul ultimilor ani s'a produs o mare schimbare în atitudinea popoarelor pământului. Indată după războiu s'a auzit prin toată lumea strigătul: „Niciodată n'are să mai fie un nou războiu”! Acum însă se arată puțină încredere în puterea de a se menține pacea prin tratate, și mulți privesc la un viitor războiu ca la ceva ce nu se poate evita. De curând un delegat ture a declarat că nimic altceva nu lipsește acum de a aduce războiul apropiat decât eroul care ar fi gata să-și asume răspunderea de a-l declara. Pare că are dreptate, și calea pentru un astfel de erou este pregătită.

Multe țări acordă astăzi puteri extraordinare unui singur om, și aceasta lasă să se înțeleagă ușor, cum va avea loc adunarea națiunilor despre care se vorbește în Apoc. 16, 16. Într'adevăr secerișul pământului este alb și ziua secerișului lui Dumnezeu vine cu pași repezi. Mulți privesc cu frică și cutremur la desfășurarea evenimentelor cari au loc, și nu mai pot înțelege scopul vieții. În dorința lor de a fi ajutați, ei caută conducători. Li vor găsi oare?

Răspunderea acelora cari cunosc vremurile

„Voi sunteți lumina lumii”. Aceasta să fie ținta fiecărui creștin. Mari răspunderi zac asupra lui. Turburările zilei prezente se agită împrejurul lui. Nimic nu-l lasă neatins. Criza financiară actuală ajunge și până la el. Inima sa este mișcată de suferințele oamenilor. Ca fii ai lui Dumnezeu noi trebuie să stăruim, ținând cu hotărîre la aceea ce am câștigat prin credință. Cum era în zilele lui Pavel așa este și în zilele noastre; mulți dintre copiii lui Dumnezeu aparțin acelora despre cari se scria: „Ca niște săraci, și totuși îmbogățim pe mulți; ca nevând nimic, și totuși stăpânind toate lucrurile”. 2 Cor. 6, 10.

Ca Adventiști de Ziua Șaptea cum putem scăpa noi de toate aceste curse, de aceste primejdii, și să ieșim biruitori? Aceasta este o întrebare foarte importantă la care trebuie să ne gândim în această Săptămână de Rugăciune. Un lucru este foarte sigur. Ca conlucrători cu Dumnezeu — evangheliști cât și membri laici — trebuie să ne îndreptăm ochii cu mai multă hotărîre decât altădată spre câmpurile gata pentru seceriș, și să simțim răspunderea noastră personală. Nouă ne-au fost încredințate adevăruri solemne. Noi suntem chemați ca, aceleora cari caută pe Dumnezeu în aceste vremuri, să le facem cunoscut voința Sa și să le ducem ultima invitație de avertizare și mântuire. Pro-

pria noastră mântuire depinde de săvârșirea cu credincioșie a acestei lucrări. Se povestește că doi Laponi, frați între ei, în drum spre casă într-o zi geroasă de iarnă, au găsit pe un călător istovit de puteri și în primejdie de a muri înghețat. Amândoi frații au văzut că omul acesta are nevoie de ajutor. Unul zise: „Trebuie să-i venim în ajutor, altfel va fi pierdut“. Celălalt, gândindu-se la propria sa viață, răspunse: „Eu sunt deja înghețat și nu pot să desbrac mantaua mea pentru a veni în ajutorul străinului în nevoie, pentru că eu însumi aș muri de frig“. Ei se opriră. Atunci cel dintâi își desbracă mantaua și căută să ajute nenorocitului călător. După ce reuși să-l readucă la viață, strigă la fratele său care rămăsese în sanie: „Eu cred că eforturile mele mi-au fost de mare ajutor și mi-e. Eram înghețat, dar acum simt cum am câștigat noi puteri. Să mergem“. Dar fratele care era în sanie nu răspunse nimic. El, care nu voise să salveze pe un om înghețat dela o moarte sigură, înghețase în timpul cât așteptase în lenevie. Această istorioară nu este o avertizare pentru noi? Lucrând pentru alții fără să ne dăm seama ne ajutăm pe noi. Lucrul acesta este exprimat de sora White după cum urmează:

„Inima mea este adeseori împovărată din cauză că sunt foarte mulți cari ar putea să lucreze, și nu fac nimic. Ei sunt jucăria ispitelor lui Satana. Din partea fiecărui membru al Comunității care are o cunoștință despre adevăr se așteaptă să lucreze cât mai este ziua, pentru că vine noaptea, când nimeni nu mai poate lucra. În curând vom înțelege ce înseamnă noapte. Spiritul lui Dumnezeu se retrage de pe pământ. Națiunile se întărită una împotriva alteia. Se fac mari pregătiri de război. Noaptea este aproape. Să se ridice întreaga Comunitate și să meargă înaintea pentru a săvârși lucrarea ce i-a fost încredințată. Fiecare credincios, învățat, sau neînvațat, poate să vestească solia“. „Mărturie“, Vol. IX, p. 26.

Secerișul pământului este gata. Buni și răi sunt adunați laolaltă. În curând va suna ceasul când îngerul va striga cu glas tare Celui ce șade pe nor: „Pune secera Ta și seceră; pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt“. Apoc. 14, 15.

De aceea fiecare copil al lui Dumnezeu trebuie să conclucze, atât ca semănător cât și ca secerător. Noi secerăm ceea ce alții au semănat, și la rândul nostru semănăm pentru acei cari vin după noi; „pentru ca și cel ce semănă și cel ce seceră să se bucure în același timp“. Nu îndrăsnim să fim indiferenți în această lucrare. Acum ori niciodată, aceasta este lozincă noastră. În „Parabolele Domnului Hristos“ la pag. 46 cetim: „Creștinii trebuie să lucreze, trebuie să

se avânte în orice ocupații, și aceasta o pot face fără a săvârși păcat. Inșă mulți ajung atât de absorbiți de afaceri, încât nu mai au timp pentru rugăciune, nici pentru studiul Bibliei, nici spre a căuta pe Dumnezeu și a-l servi“.

Unul este abătut și descurajat din cauza grijiilor vieții în lupta pentru existență, în timp ce altul poate să cadă victima înșelăciunii bogățiilor. Din nou ne este dat sfatul divin:

„Inșelăciunea bogățiilor“. Iubirea de bogății posedă o putere fascinatoare și înșelătoare. Bogățiile lor, în loc să trezească în ei recunoștința față de Dumnezeu, îi duc la înălțare de sine. Ei pierd simțul dependenței lor de Dumnezeu și al datoriei față de ceilalți oameni. În loc să privească averea ca pe un talant ce trebuie folosit spre mărirea lui Dumnezeu și spre înnobilitarea omenirii, ei o privesc ca pe ceva de care să se folosească numai ei“. *Idem*, pag. 47.

Chemări de pretutindeni

Pretutindeni este prilej de a lucra pentru Mântuitorul, pentru că secerișul este copt. Toți sunt mulți cari au nevoie să fie mai întâi luminați de Spiritul lui Dumnezeu pentru ca apoi să poată vedea clar cum să folosească ocaziile pentru lucrarea ce le este încredințată. Mulți cred că cineva ar putea să servească mai bine pe Dumnezeu într'un câmp misionar, că dacă ar fi într'o țară străină acolo ar fi în stare să lucreze din toată inima pentru El. Dar aceasta este o mare greșală. Într'adevăr este o mare lucrare de făcut în orice câmp misionar, totuși sunt pe deplin convins că progresul lucrării în acele locuri depinde în mare măsură de lucrarea sânguincioasă pe care o facem în țara noastră. Acela care lucrează cu conștiinciozitate între cei de lângă el, servește de asemenea și interesele cauzei din afară. În toate țările este mult de făcut. Sunt mulți cari n'au auzit întreita solie îngerească. Ei au o mare dorință după adevăr, și știm că ar fi bucuși să consacre atât persoana lor cât și mijloacele lor spre succesul soliei, dacă ar fi puși în legătură cu ea.

Chiar acum, deși suntem într'un timp de mare strâmtoare financiară, trebuie să ne amintim de cuvintele servei Domnului care, vorbind despre oamenii cei harnici cari locuiesc la țară, scrie:

„Asemenea locuri trebuie să fie lucrate. Membrii noștri laici să-și ia asupra-le această lucrare. Imprumutând sau vânzând cărți, distribuind reviste și ținând lecturi biblice, membrii noștri ar putea să facă mult între vecinii lor. Plini de iubire pentru suflete, ei ar putea să vestească solia cu o așa putere, încât multe suflete să fie convertite“. — „Mărturie“, Vol. IX, pag. 35.

Și vorbind despre orașe, cetim: „Domnul mi-a arătat lucrarea ce trebuie făcută în orașele noastre. Credincioșii din aceste orașe pot să lucreze pentru Dumnezeu între vecinii lor. Ei trebuie să lucreze cu răbdare și în umilință,ducând cu ei oriunde merg atmosfera cerului. Dacă pierd din vedere eul personal, ținând totdeauna spre Hristos, puterea influenței lor va fi simțită“. „Mărturie“, Vol. VII, p. 35.

N'ar fi lipsă de mijloace, dacă lucrătorii și membrii Comunității s'ar uni din toată inima în vederea câștigării de suflete. Din nou cetim:

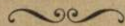
„Noi nu vom fi lipsiți de mijloace, numai dacă vom merge înainte cu încredere în Dumnezeu. Domnul este gata să facă o mare lucrare prin aceia cari cu adevărat se încred în El. Dacă membrii Comunității se vor ridica spre a face lucrarea pe care pot s'o face, mergând la luptă pe socoteala lor, fiecare căutând să vadă cât poate să facă mai mult în câștigarea de suflete pentru Hristos, vom vedea pe mulți părăsind rândurile lui Satana pentru a lua loc sub steagul lui Hristos. Dacă poporul nostru va lucra potrivit luminii care este dată în aceste cuvinte îndrumătoare, vom vedea cu siguranță mântuirea lui Dumnezeu. Reînviorări minunate vor urma. Păcătoșii vor fi convertiți și

multe suflete se vor adăuga Comunității. Când vom aduce inimile noastre în unire cu Hristos și viețile noastre în armonie cu lucrarea Lui, Spiritul care s'a revărsat asupra ucenicilor în ziua Rusalilor se va revărsa și asupra noastră“. *Idem.*, Vol. VIII, p. 246.

Iubiți frați și surori, mergem cu pași grăbiți spre veșnicie și spre ora ultimei judecăți ce poartă cu sine hotărârea finală. Dacă în trecut s'au făcut mari sacrificii, cu atât mai mari sunt cererile în această ultimă fază a luptei. Dumnezeu vrea ca fiecare Adventist de Ziua Șaptea să trăiască prin credință. Devoțiunea și puterea cu cari noi vestim solia, va duce lumea acolo ca să-și tragă singură concluziile cu privire la credințioșia și importanța adevărului.

De aceea să rugăm în această oră pe Domnul secerișului să ne dea Spiritul Său, ca să ne putem avânta în holdele gata pentru seceriș, și să înțelegem cu adevărat atitudinea noastră față de El, spre a lucra mai departe pentru mântuirea sufletelor; și în felul acesta, noi de asemenea, putem să fim salvați cât mai este încă ziuă. Binecuvântarea Domnului să rămână asupra noastră!

W. Mueller

Câștigarea de suflete

De cetit Duminecă, 2 Decembrie

Mult s'a tot spus mereu în decursul anilor cu privire la răspunderea noastră personală față de lucrarea în vederea mântuirii semenilor noștri. S'ar părea că motive mai puternice și apeluri mai mișcătoare cu greu ar mai putea fi aduse. Totuși în fiecare zi, cu cât ne apropiem mai mult de sfârșit, răspunderea noastră devine tot mai solemnă. Membri familiilor noastre, cât și prieteni și vecini, se găsesc în primejdie de moarte. În adevăr, într'un timp ca acesta nu avem dreptul să fim nepăsători sau indiferenți. Serva Domnului ne-a spus următoarele:

„Toți cari se pretind credincioși ar trebui să simtă primejdia ce amenință pe cei cari sunt fără Hristos. În curând se va încheia timpul lor de probă. Acei cari ar fi putut exercita o influență în vederea salvării sufletelor, dacă ar fi stat în sfatul lui Dumnezeu, dar totuși nu au ajuns la împlinirea datoriei lor din pricina egoismului, nepăsării, sau fiindcă s'au rușinat de crucea lui Hristos, nu numai că își vor pierde propriile lor suflete, dar vor avea asupra veș-

mintelor lor sângele sârmanilor păcătoși. Unora ca acestor li se va cere socoteală de binele pe care ar fi putut să-l facă dacă ar fi fost consacrați lui Dumnezeu, dar pe care nu l-au făcut din pricina necredinței lor“. — „*Soli către tinereț*“, pag. 204.

Singurul lucru din această lume care este de o valoare neprețuită pentru Dumnezeu este sufletul omenesc. Dacă noi suntem credincioși copii ai lui Dumnezeu, atunci interesele Lui vor deveni ale noastre, și după cum El a dat darul cel neprețuit al prea iubitului Său Fiu pentru a răscumpăra pe cel pierdut, și noi vom fi gata să dăm tot ce avem împreună cu El în această lucrare de căutare a celui pierdut. Din nou cetim:

„Salvarea sufletelor omenești este o lucrare de un interes infinit mai mare decât orice altă activitate din lumea aceasta. Oricine este adus sub influența adevărului, și prin credință este făcut părtaș al iubirii lui Hristos, este, prin chiar acest fapt, ales de Dumnezeu să salveze pe alții. El are o însărcinare în lume. El trebuie

să fie un conlucrător cu Dumnezeu, făcând cunoscut adevărul așa cum este el în Isus". — „*Mărturii Speciale*", *Seria A. No. 6, pag. 42.*

„Un suflet este de mai mare valoare pentru cer decât o lume întregă de averi, case, pământuri sau bani. Dacă pentru mântuirea unui suflet ar fi absolut de nevoie un sacrificiu, atunci datoria locuitorilor pământului ar fi să-și vândă averile în scopul de a câștiga acel suflet pentru veșnicie. Pentru convertirea unui suflet noi ar trebui să punem la contribuție veniturile noastre în cea mai mare măsură". — „*Mărturii Speciale*", pp. 14, 15.

Apelul

Să luăm aminte la apelul hotărît și puternic pe care-l adresează Dumnezeu fiecărui ucenic spre a lucra pentru suflete. „Și toate lucrurile acestea sunt dela Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos, și ne-a încredințat slujba împăcării". Ce răspundere solemnă este această slujbă a împăcării! Ce am făcut noi cu ea? Aceasta este ca și cum Mântuitorul ar fi dat fiecărui ucenic în parte: vedere pentru orb, tămăduire pentru cel bolnav, hrană pentru cel flămând, îmbrăcăminte pentru cel gol, viață pentru cel mort. Cum putem noi să fim atât de coplesți de propriile noastre ocupații încât să neglijem lucrarea hotărîtă nouă de Dumnezeu, și astfel să lăsăm suflete să piară?

În una din cărțile sale Dl. Harold Begbie a spus: „Vreau să insist asupra acestei singure și minunate caracteristici care, după cum spun, deosebește în chip dumnezeesc creștinismul de toate celelalte religii de sub soare: creștinismul salvează pe cel pierdut. Nicio altă religie nu face aceasta. Creștinismul nu este minunat deosebit de toate celelalte religii din lume numai din pricina minunilor pe cari le săvârșește, ci din pricina dorinței pe care el o sădește în sufletul omenesc de a salva pe păcătoși. În oricare altă religie este fie groază fie dispreț față de cel decăzut și desfrânat. În creștinism nu este nimic altceva decât milă. Alte religii așteaptă ca oamenii să le caute, în timp ce creștinismul caută el pe oameni, și moare imediat ce încetează să mai caute".

Ideia din această ultimă propozițiune este accentuată de sora White în următoarele cuvinte: „Unde nu este o lucrare activă pentru alții, iubirea slăbește, și credința se ofilește". — „*Hristos, Lumina lumii*", p. 825. „Hristos ne-a adus în sânul Comunității, pentru ca El să poată îndruma și desvolta toate însușirile noastre în vederea unei lucrări consacrate spre mântuirea altora. Orice ar fi lipsit de aceasta este contrar lucrării noastre". — „*Mărturii Speciale*", în „*Un apel pentru Misiuni*", p. 4.

Isus spune: „Nu voi Mați ales pe Mine; ci

Eu v'am ales pe voi; și v'am rânduit să mergeți și să aduceți roadă, și roada voastră să rămână". „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei". „Pe orice mlădiță, care este în Mine și n'aduce roadă, El o taie". Mântuitorul adresează fiecărui ins de azi aceleași cuvinte rostite primilor ucenici: „Urmați-Mi, și Eu vă voi face pescari de oameni". Dacă nu conlucrăm cu El prin depunerea de eforturi zeleaze și stăruitoare spre câștigare de suflete, atunci zădărniciș planul lui Dumnezeu față de noi înșine. Cităm din nou din scrierile sorei White:

„Noi am fost aduși la ființă fiindcă era nevoie de noi. Și este dureros când ne gândim că dacă stăm pe calea cea rea, în rândurile lui Satana, noi am pierdut ținta creerii noastre. Noi dezamăgim pe Mântuitorul nostru; puterile pe cari El le hotărîse pentru serviciul Său sunt folosite împotriva harului Său cum și a iubirii Sale neasemuite. Gândul acesta ar trebui să fie îndestulător pentru a ne menține continuu în umilință". — *Id.*, pag. 28.

Noi avem nevoie să contemplăm valoarea neprețuită a unui suflet pentru Dumnezeu, cum și natura cea grozavă a păcatului și osânda sa veșnică; de asemenea minunatul plan al lui Dumnezeu alcătuit pentru răsculpărarea și renașterea păcătoșilor. Cu cât apreciem aceste lucruri cu atâta simțim mai deplin sarcina care mereu apasă asupra inimii lui Hristos și a tuturor adevăraților Săi ucenici.

Pregătirea

Mulți din ziua de astăzi sunt asemenea oamenilor ce stăteau fără lucru în piață la ora unsprezece. Ei spun: „Nimeni nu ne-a angajat". Și astăzi ca și atunci Domnul spune: „Mergeți în vie". Dar cât de mulți sunt cei cari aduc scuze. Unul crede că nu are o pregătire potrivită; și de aceea nu i se poate cere să meargă. Dar oare ce pregătire avea sârmanul Gadaren din care Isus scoase „mulți draci"? El ruga pe Isus „să-i dea voie să rămână cu El. Dar Isus l-a trimis acasă, și i-a zis: „Întoarce-te acasă și povestește tot ce ți-a făcut Dumnezeu". Omul acela se duse acasă, însă inima lui era prea plină spre a se putea opri numai la casa sa. „El a plecat, și a vestit prin toată cetatea tot ce-i făcuse Isus". Ca urmare a lucrării zeleaze a acestui om umil timp de câteva săptămâni, acea cetate a fost trezită, și astfel „la întoarcere, Isus a fost primit cu bucurie de mulțime, căci toți îl așteptau".

Altul spune: „Mi-ar plăcea să câștig suflete, dar nu sunt destul de bun", sau, „Am primit doar de curând adevărul". Gândiți-vă la sârmana femeie samariteancă ce găsi pe Isus la

fântână. Știm că ea nu fusese bună, și Il cunoscuse pe El ca Domn și Mântuitor doar de câteva minute, însă ea alergă, și prin apelul său arzător ea adună aproape tot satul la picioarele Mântuitorului.

Cât de searbăde și egoiste vor suna asemenea scuze în ziua cea mare a judecății. Și cum mai putem noi să aducem asemenea scuze când Domnul ne-a pus în față aceste exemple atât de convingătoare, cari sunt rezultatul străduințelor pline de iubire și credință din partea celui mai umil ucenic? Dar nici nu ar trebui să gândim că nu este nevoie de pregătire din partea noastră în vederea atingerii succesului celui mai mare cu putință. În aceasta, ca și în oricare altă activitate demnă, studiul și pregătirea zeloasă și stăruitoare aduce o răsplătă corespunzătoare. Câștigarea de suflete este o știință, și dacă interesul nostru cel mai mare este cuprins în salvarea celui pierdut, atunci noi vom studia în vederea unui continuu succes crescând. Învățătura și exemplul Mântuitorului nostru, îndrumarea din Spiritul Profeteției, ajutoarele date de Misiunea Internă cum și de alte departamente, și cărțile bune asupra subiectului câștigării de suflete, ne va face ca în activitatea noastră să aducem cel mai bun serviciu lui Dumnezeu.

Familia

În curând se vor auzi din partea multora strigătul desnădăjduit: „Secerișul a trecut, vara s'a terminat, și noi nu suntem mântuiți“. Cât de grozav va fi pentru cel pierdut. Dar să ne mai gândim și ce va însemna dacă vom fi nevoiți să strigăm: „Secerișul a trecut, vara s'a terminat, și soțul meu, sau soția mea, ori fiul sau fiica mea este pierdut, și eu am neglijat să săvârșesc aceea ce știam că trebuie să fac pentru salvarea celor ai mei“.

Să luăm aminte acum la un fapt care într-o zi va fi cu neputință de înlăturat, după cum este arătat în Spiritul Profeteției: „Cât de mulți vor plânge ocaziile pierdute atunci când pe veci va fi prea târziu! Astăzi avem calități și ocazii, dar nu știm cât vom mai dispune de ele. De aceea să lucrăm cât este ziua; căci vine noaptea când nimeni nu poate lucra... Primele lucrări ale bisericii s'au văzut atunci când credincioșii căutară pe prieteni, rude și cunoscuți, și cu inimile pline în abundență de iubire, vorbiră despre ce era Isus pentru ei, și ce erau ei pentru Isus“. — „*Mărturii Speciale*“, *Seria A. No. 2, pp. 16. 17.*

Acum câteva zile o femeie îmi vorbi despre soțul ei neconvertit. Ea dobândise o nouă experiență și inima îi era plină cu iubire față de Hristos și de o nouă sarcină față de tovarășul ei. Dintr'un oarecare punct de vedere omenesc

cazul său părea fără speranță, dar eu i-am dat idea ca în seara aceea fiecare să petrecem câțva timp în rugăciune pentru el. I-am reamintit de cuvintele servei Domnului: „Acela care îndreaptă inimile oamenilor după cum îndreaptă și apele râurilor, poate aduce suflul cel mai egoist și împietrit din pricina păcatului să se predea lui Hristos“. — „*Mărturii*“, *Vol. IV, p. 537.* În seara următoare m'am întâlnit din nou cu sora aceea. Ea s'a grăbit spre mine și zise: „În noaptea trecută te-ai rugat pentru soțul meu?“ „Da“ răspunsei eu; „dar dumneata?“ Ochii îi erau plini de lacrimi când răspunse: „Da, am strigat din toată inima către Domnul, și chiar în după amiaza aceea soțul meu veni la mine și zise: „M'am hotărît. Vreau să fiu creștin“. În seara aceea ne-am rugat pentru și cu el, și ne-am bucurat văzând cum Dumnezeu a lucrat pentru el ca răspuns la rugăciunea credinței.

Apostolul spune: „Iubirea nu va pieri nici odată“. În iubirea asemenea aceleia a lui Hristos este o putere mare de a întoarce pe oameni dela păcat, și Dumnezeu conlucrează cu aceia cari îl caută până într'atât încât iubirea le umple inimile. În Spiritul Profeteției cetim: „Iubirea care izvorăște din cer este o putere căreia nu i se poate rezista, și ea poate fi dobândită numai printr'o vieță în legătură cu Dumnezeu. Dacă vrei să miști inimile oamenilor, atunci trebuie să vii în contact direct cu Dumnezeu iubirii. Dumnezeu trebuie să ia mai întâiu stăpânire asupra ta dacă vrei ca și tu să câștigi pe alții“. — „*Mărturii Speciale*“, *Seria A, într'un „Apel către predicatori și comitetele Conferințelor“*, pag. 31.

Odată un tată veni la mine și-mi vorbi despre băiatul său. El făcuse o mare jertfă bănească pentru băiat, și acum, vorbind asupra chestiunii, el zise de mai multe ori: „Prin harul lui Dumnezeu, singurul lucru asupra căruia țințesc este de a vedea pe băiatul meu mântuit“. Asemenea hotărîre aduce succes. Se cere iubire și credință, cum și sacrificiu pentru a câștiga pe copiii noștri. Oare nu este sosit timpul când fiecare părinte din Comunitățile noastre să se hotărască neîntârziat și cu orice preț a împlini acele condiții prin cari Dumnezeu să poată lucra cu braț puternic în vederea salvării copiilor Săi.

Comunitatea

Mulți, atât tineri cât și bătrâni, din Comunitate se găsesc în nevoie de ajutor spiritual. Care este atitudinea noastră personală față de cei în nevoie? Noi dăm pe față caracterul purtării noastre în una din aceste trei căi: Sau îi criticăm; sau suntem indiferenți față de ei; sau printr'o străduință răbdătoare și iubire

plină de bunătațe căutam să-i câștigăm pentru o vie și personală unire cu Hristos. Care din aceste căi urmăm noi? Acela pe care noi îl numim Domnul și Mântuitorul nostru ne observă purtarea zi cu zi.

Solul Domnului spune: „Acum noi ar trebui să simțim răspunderea de a lucra cu un zel stăruitor spre a împărtăși și altora lumina pe care am primit-o. Niciodată nu vom fi desul de zeloși. Chiar și aceia cari au simțit mult totuși nu au simțit de ajuns. Ei trebuie să simtă cu mult mai deplin... Dacă Hristos a părăsit pe cele nouăzecișinouă, ca să meargă să caute și să salveze oaia pierdută, oare vom fi noi îndreptății făcând mai puțin? Dumnezeu Inusuși ne-a dat exemplul de sacrificiu de sine lăsând ca Fiul Său să sufere o moarte rușinoasă. Oare neglițarea de a lucra așa cum a lucrat Hristos, a sacrifica așa cum a sacrificat El, nu este o trădare a adevărilor sacre, o insultă față de Dumnezeu? Oricare ar fi primejdia și cu orice preț, oaia pierdută trebuie găsită“. — „Mărturie Speciale“ în „Un Apel pentru Misiuni“, pp. 44. 45.

Am vorbit cu o soră care mulți ani de zile fusese instructoroare într-o clasă a școlii de Sabat. Acum Spiritul Sfânt aduse asupra inimii sale o grozavă convingere că lucrarea ei fusese superficială și lipsită de puterea lui Dumnezeu. Ea zise: „In tot acest oraș sunt tineri și tinere cari au luat parte la clasa mea din școala de Sabat ani de-a-rândul, însă acum au plecat în lume, și eu n'am făcut nimic pentru ei“. Ea era foarte turburată, simțind că va fi trasă la răspundere dacă ei s'ar pierde. Cu rugăciuni și lacrimi arzătoare ea începu să lucreze în vederea răscumpărării timpului, vizitându-i la ei acasă și stăruind pentru ei. Dumnezeu binecuvântă în chip minunat străduințele sale, și unul după altul acești tineri veniră înapoi. Într-o seară ea mă trezi pe la miezul nopții, și cu lacrimi de bucurie îmi spuse că unul din cei mai destoinici tineri pentru care ea simțise o mare povară fusese acolo toată seara, și în cele din urmă, pe genunchii lui s'a predat cu totul lui Hristos. Eu am avut plăcerea de a boteza un număr din acești tineri, și mare a fost bucuria acelei instructoroare. Cât de mulți instructori ai școlii de Sabat, prin urmarea unei căi asemănătoare, ar putea să aducă îndărăt acasă pe copiii rătăciți!

Un asemenea fel de conducere trebuie să dovedească presbiterii și slujbașii Comunităților noastre. Cunosc un tânăr care, din pricina unei prefinse jigniri începu să urască și să dușmănească în mod cumplit pe presbiterul Comunității și afirmă că niciodată nu va mai pune piciorul pe pragul Comunității. Dar numai după câteva lipse ale lui, presbiterul se și in-

teresă de el și află despre simțimintele pe cari le avea. El se duse la locuința tânărului, însă acesta se culcase. Bâjbând pe întunec pe scări ajunse până sus la locuința lui, îngenuche lângă patul său, și îmbrățișând pe acel tânăr, îi vorbi cu iubire și bunătațe. Ei plânseră și se rugară împreună și astfel băiatul a fost recăștigat, și mulți ani a activat în această lucrare pentru mântuirea altora.

De curând, presbiterul unei alte Comunități încurajă pe un grup de Misionari Voluntari să înceapă să lucreze pentru alții. Cu sfatul și sprijinul său ei găsiră un loc și începură să țină adunări publice. Străduința lor, însoțită de lucrare evanghelică personală, au fost mijloacele de a scoate pe mulți oameni de seamă din întunec la lumină. De ce oare presbiterii Comunităților lor și-ar organiza forțele spre a lucra în mod hotărît în scopul lărgirii hotarelor lor? Aceasta va fi una din cele mai cu succes căi de salvare a tineretului nostru.

Cât de ușor este ca slujbașii și diriginții Cercului Misionarilor Voluntari să devină formalști și automați în ce privește împlinirea datorțiilor, sau să-și concentreze străduințele lor în scopul aranjării de programe și adunări sociale, în timp ce mulți membri ai turmei noastre sunt nesalvați. Când asemenea diriginți ajung la un simțământ al răspunderii lor sfinte, și prin rugăciune stăruitoare și efort personal plin de iubire vor căuta convertirea celor rătăciți, Dumnezeu va binecuvânta străduințele lor. Oare noi ca diriginți ai Misionarilor Voluntari nu vrem să ne consacram din nou viețile lui Hristos, și să luăm o hotărîre în ce privește sarcina de a face Cercul Misionarilor Voluntari mai cu succes în câștigarea de suflete? De ce nu auzim pe mai mulți tineri spunând: „Mi-am predat inima lui Hristos în adunarea Misionarilor Voluntari“?

Lumea

În adevăr, niciodată nu am avut asemenea ocazii pentru lucrarea personală de evanghelizare printre vecinii noștri așa cum avem astăzi. Sunt mai puține prejudecăți și mult mai mare interes decât în zilele dinainte. Într-o zi un bărbat mi-a spus: „Astă seară soția mea a adus cinci persoane la adunare. Câtăva vreme ea mersese mai mulți kilometri în fiecare săptămână spre a le ține lecturi biblice. Acele persoane au primit solia și sunt gata pentru botez, și în seara aceasta vin pentru prima oară în Comunitatea noastră“.

O altă soră trăia într'un oraș unde se făcuse multă lucrare publică, însă cu rezultate mici. Se părea că acolo ar fi multă indiferență și oarecari prejudecăți puternice, și deci puțină speranță ca să se poată face ceva. Totuși, ea era

prietenosă și gata de ajutor față de vecini, izbutind să împrumute cărți pe toată strada. În câteva luni am putut să bolez mai multe persoane credincioase ca rezultat al lucrării ei. Ni se spune că „întreg cerul privește după canale prin cari curentul harului să poată curge în toată lumea. Aceeași putere pe care a avut-o apostolul este acuma la dispoziția acelor cari vor săvârși lucrarea lui Dumnezeu“. *Id.*, p. 32.

Iarăși suntem sfătuiți: „Fraților și surorilor, luați o parte activă în lucrarea de câștigare a sufletelor. Această lucrare va da vieață și vigoare puterilor mintale și spirituale. Lumina lui Hristos va străluci în minte. Mântuitorul va rămâne în inimile voastre, și în lumina Sa veți vedea lumină. Devotați-vă cu totul lucrării lui Dumnezeu. El este țaria voastră, și El va fi la dreapta noastră, ajutându-vă să aduceți la îndeplinire planurile Sale pline de îndurare. Prin lucrare personală căutați să vă apropiați de cei din jurul vostru. Faceți cunoștință cu ei. Predica nu va face întreaga lucrare ce trebuie săvârșită. Ingerii lui Dumnezeu vă însoțesc în casele acelor pe cari îi vizitați. Această lucrare nu poate fi săvârșită prin înlocuitor. Bani împrumutați sau dați nu vor săvârși aceasta. Predicile nu o vor face. Prin vizitarea oamenilor, vorbirea, rugarea și simpatizarea cu ei, voi le veți câștiga inimile. Aceasta este cea mai înaltă lucrare misionară pe care o puteți face. Spre a o săvârși, aveți nevoie de o credință absolut neșovăelnică, de o răbdare neobosită, cum și de o adâncă iubire pentru suflete“. — „*Mărturiu*“, Vol. IX, p. 41.

Noi suntem în preajma pășirii în cel mai solemn an pe care l-a cunoscut vreodată biserica lui Hristos. Noi trebuie să ne amintim că „pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei pământului acestuia, noi sau înaintăm cu și mai mare grabă în creșterea spirituală creștină, sau decădem tot atât de hotărît“. Un tânăr zelos credincios a întreat pe un misionar: „Ce să fac pentru Hristos“? El răspunse: „Mergi

acolo unde nu este El, și ia-L pe El cu tine“. Puterile întunerecului cu mare grabă pun stăpânire pe lume. În fiecare parte este teamă, înfrustare, suferință și desnădejde. Cât de minunată este această lucrare ca în acest timp să mergem în calitate de reprezentanți ai Domnului nostru și să facem bine, să tămăduim pe cei zdrobiți sufletește, să propovăduim „robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii“, să dăm „drumul celor apăsăți“ și să vestim „anul de îndurare al Domnului“. Luca 4, 18. 19.

Răsplata

„Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri cari încă nu se vedeau, și, plin de o teamă sfântă, a făcut o corabie ca să-și scape casa; prin ea, el a osândit lumea, și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință“. Când uraganul cel cumplit s'a deslănțuit, și când pustiirea și nimicirea universală a cuprins lumea, corabia, ocrotită de îngeri, merse în siguranță pe valurile agitate. Cu ce bucurie de nedescris trebuie să fi privit Noe la soția și copiii săi, și cum trebuie să fi mulțumit el că toți erau în siguranță înlăuntru. Dumnezeu ne ajută nouă părinților de astăzi să urmăm exemplul lui Noe, consacrand totul în lucrarea lui Dumnezeu, și nescăpând nicio ocazie de a conlucra cu El, pentru ca în împărăția cerurilor să fim ca o familie întreagă. Astfel, asemenea lui Noe noi putem deveni moștenitori ai dreptății care vine prin credință.

A trăi continuu în prezența Domnului nostru, și a auzi iubitoarele Sale cuvinte: „bine ai făcut“; a avea familiile, prietenii și chiar și pe păgâni acolo datorită străduinții și eforturilor noastre neegoiste; a veni în Sion cu cântări și bucurie veșnică, având înaintea noastră toată oastea celor mântuiți; de sigur aceasta va fi o îmbelșugată răsplată a unei vieți de lucrare credincioasă.

Meade MacGuire

Sborul îngerului al treilea

De cetit Miercuri, 5 Decembrie

„In zilele în cari îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi prorocilor“. Apoc. 10, 7.

Chiar în acești ani de strâmtorare din lumea întreagă, când în multe locuri libertățile au fost micșorate și prigonirile sunt din belșug,

biserica lui Dumnezeu înaintează spre biruință.

Din fiecare Diviziune a lucrării noastre ne vine același cuvânt încurajator. În ciuda condițiilor nefavorabile, progresul în câștigarea de suflete a fost cel mai mare din istoria noastră. Noi ne găsim în fața unor ocazii nemai întâlnite cândva, în ce privește înaintarea soliei

lui Dumnezeu pentru această generație. Este un lucru surprinzător, când privind pe rapoarte să vezi că în ciuda faptului că a fost tăiată o treime din vechiul nostru buget misionar, această lucrare a înaintat în multe câmpuri noi.

Un raport din îndepărtata Samoa, din marea Sudului, ilustrează această generală notă de progres. Acolo, unde timp de treizeci de ani înaintarea a fost înceată, numărul membrilor a fost chiar dublat în anul 1933. Și iată aci un motto prezentat cu ocazia Conferinței Santa Catharina, din Brazilia. Tradus în românește, el sună astfel: „Lucrurile se mișcă înainte, și nimic nu le mai poate opri“. Acesta este lucrul care se simte în toată lumea.

Pătrunderea în noi câmpuri

În partea de jos a Chinei de Sud toți tinerii dela Școala Misionară din Canton și-au luat singuri sarcina ca să înceapă lucrarea printre triburile de pe insula Hainan, și ei își atinseră ținta, adăugând un nou teritoriu la biruințele soliei advente. În China apuseană a fost adăugată o nouă limbă, aceea a tribului Kia Rung, la hotarul dintre Tibet și China.

La 22 Octombrie, 1933 (exact după optzeci și nouă de ani dela începutul judecății), noi am început prima noastră activitate publică în Mongolia. Și acum suntem gata a vesti că s'a pătruns în fiecare din provinciile Chinei. În adevăr lucrătorii sunt puțini printre cele patru sute de milioane ale Chinei, dar este un lucru îmbucurător să știm că avem reprezentanți în fiecare din provinciile ei.

Din America de Sud aflăm că apostolul nostru printre Indieni, F. A. Stahl, a început lucrarea printre un alt trib sălbatec canibal, Cashibos. Este interesant să notăm de asemenea, că la 17 Iunie, 1933, misionarii noștri au început lucrarea printre oamenii Land-Dyakii din Borneo. De asemenea, la 25 Februarie anul acesta, o cablogramă ne-a adus vestea cea frumoasă că s'a pătruns în insula Formosa, ce se găsește între Japonia și Filipine. În felul acesta biserica noastră din Japonia, deși mică, totuși plină de vigoare, a deschis a doua sa misiune străină, cealalta fiind insulele Pelew. După douăzeci de ani de păzire a Sabatului și așteptare, un frate din Pelew a avut bucuria de a vedea venind un lucrător.

Ultimul nou câmp în care a pătruns Diviziunea noastră Australiană este Nusi, o insulă de primitiv sălbaticism până acuma. Timp de luni de zile frații s'au concentrat asupra formării unui băștinaș din insula apropiată numită Mussau, care înțelege limba Nusianilor — cu numele Petru — și care acum se găsește pe insula Nusi unde face cu solia, lucrare de

pionier. Nu mai mult decât acum trei ani, Petru era un păgân aspru. Populația din Mussau, de unde este Petru, s'a întors într'un chip minunat la Domnul. Și acum, primul lor misionar, Petru, este trimis între sălbateci.

Suntem fericiți a putea să anunțăm că în sfârșit solia adventă a pătruns în Groenlanda. Cârnuirea Daneză nu îngăduie decât pastorilor bisericii de stat să meargă în Groenlanda, dar de curând unii dintre frații noștri de pe insulele Feroe, și cari făceau parte dintr'o expediție de prins pește pe coastele Groenlandei, au izbutit să vândă niște literatură fiului unui preot luteran. Acest tânăr a tradus o parte din literatură în limba eschimoșilor, și a distribuit-o. În felul acesta solia adventă vorbește o limbă în plus.

Până acum câțiva ani aproape nici nu cunoșteam insulele Oceanului Indian, cu excepție marea insulă Madagascar. În timp ce în insulele Mauriciu și Madagascar lucrarea a luat un avânt frumos, de curând am luat cunoștință dintr'un raport și despre un minunat început în Insulele Seychelles, situate puțin mai la Nord. Iarăși, de scurt timp o altă torță a fost aprinsă în insula Reunion. Și de asemenea avem frumoase speranțe ca în curând să înfingem stindardul adevărului și pe insulele Comore, singura grupă de insule rămasă în Oceanul Indian de Sud.

Dar, ca totdeauna, dușmanul sufletelor este mânios din pricina progresului soliei. Tânărul nostru lucrător din India, care fusese așa de minunat binecuvântat de Dumnezeu în insulele Seychelles, acum este obiectul prigonirii celor mai amare. El scrie:

„De curând, aci în Victoria, am fost pândit de o ceată de oameni într'un anumit loc, pe când mă întorceam dela niște lecturi biblice pe cari le ținusem într'un mic sat. Oamenii se adunaseră cu intenția mărturisită de a mă ucide. Din fericire, soția mea aflând despre complot, a cerut ca să fie trimiși poliști în întâmpinarea mea. Pe când mergeam pe drum, o grupă de oameni înfuriați a început să strige: 'Omorîți-l; lăsați-ne să-l omorim'. Totuși complotiștii nu și-au realizat amenințarea. Încă odată am văzut înfăptuită făgăduința ce se găsește în psalmul treizecișpatru: 'Ingerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El, și-i scapă din primejdie'“.

Diviziunea Europeană de Sud de asemenea raportează că în anul 1933 au pătruns în insulele Capului Verde și în republica San Marino din Italia Centrală.

Conducătorul Uniunii Africane de Răsărit raportează că a intrat în legătură cu cinci noi triburi în 1933. El spune: „Ceea ce se părea cu neputință în anii de belșug de mai înainte a-

cuma este cu puțință cu mijloace mai puține și cu un buget secătuit". Este interesant de observat că cea mai mare parte din înaintare se datoroște sacrificiului făcut de băștinașii creștini. Acum vreo cincisprezece ani misionarii noștri au început lucrarea în mijlocul tribului de sălbateci Kisii. Acum sunt 2.000 dintre aceștia în școlile de Sabat, și ei răspund în chip demn la planul susținerii de sine. În ciuda crizei, acești frați Kisii aduc sacrificii spre a începe lucrarea printre două triburi vecine cu cari tribul lor mai înainte era în continuu războiu.

Dar nu trebuie să uităm nici noul trib indian din America de Nord care a fost adăugat listei noastre, — tribul Maricopa din Arizona, din mijlocul căruia au fost botezați: un tată, o mamă și cu fiica lor.

Evenimente surprinzătoare

Este evident că o nouă zi a început. Conducătorul Uniunii Iberiene scrie dela sediul său din Spania: „Niciodată mai înainte câmpul nu a fost atât de pregătit pentru solie ca acum“.

Cetim despre 1.500 de oameni adunați într'un teatru chiar cu o oră înainte de vremea hotărâtă, într'un oraș din josul fluviului Amazon, spre a asculta o predică despre nașterea din nou. În Columbia, America de Sud, poporul s'a adunat într'o capelă catolică spre a asculta solia.

Lucruri neobișnuite se întâmplă chiar în vechea Indie, care a fost atâta vreme legată în superstiție. Președintele Diviziunii Asiei de Sud ne spune că anii aceștia de greutăți și criză au adus prosperitate în biserică. Pentru prima dată în istoria noastră au fost botezați în Asia de Sud într'un singur an peste cinci sute de suflete. Auzim despre sate întregi cari își leapădă idolii și se îndreaptă spre adevărul Dumnezeu. „Noi nu avem lucrători de ajuns spre a răspunde la mai mult decât o parte din chemările ce ni se adresează“, scrie președintele A. W. Cormack.

De asemenea și evanghelizarea în orașe a început să ia un mare avânt în India. În Bombay, al treilea oraș al Imperiului Britanic, am avut ocazia să fim martorii unui spectacol ne-mai pomenit când Hinduși, Mohamedani, Creștini și Perși s'au îngământ într'o sală să asculte solia. Și în Surat, patria lui Ghandi și centrul naționalismului indian, un auditoriu format din persoane distinse și cu cultură, toți necreștini, au ascultat cu atenție istoria lui Hristos, și însemnătatea evenimentelor actuale din lume. Nu e de mirare că fratele J. S. James, unul din veteranii noștri misionari, scrie: „Niciodată în istoria Indiei cea încetușată în

crezul ei, cea prinsă de caste, cea filozofică și mulțumită de sine, nu s'a văzut o asemenea pregătire de a ceti și asculta solia creștină“. În adevăr, o zi nouă a început în India.

De asemenea și în Burma este o zi nouă. Opt sute de oameni au venit din junglă spre a lua parte la o adunare ținută la una din stațiunile noastre misionare. Într'un loc au venit 1.000 de oameni cu ocazia unei adunări generale, și în alt loc au venit 2.000. Da, în Burma cea mulțumită de sine, amorțită spiritual prin opiumul budismului, ni se spune că se vede un mai aprins spirit de cercetare decât oricând mai înainte.

În unele orașe din Sudul Africii evangheliștii noștri nu au fost în stare să facă față mulțimilor adunate în serile de Duminecă. Ei au trebuit să recurgă la ținerea a două servicii în acele seri, dând de fiecare dată bilete pentru rezervarea locurilor.

Chiar și în Indo-China franceză, misionarul F. L. Pickett a predicat băștinașilor timp de patru ore și jumătate, și de abia a putut să plece. În Changsha, China centrală, mulțimi de oameni doritori să asculte au fost atenți la cele 24 predice consecutiv ținute de fratele Fred Lee. Și aci, de asemenea oamenii au trebuit să ia bilete de intrare pentru rezervarea locurilor. În Honduras britanică un întreg sat a devenit adventist prin lucrarea unei surori.

În Ruanda-Urundi, teritoriul din Africa Centrală, mai mult decât cinci sute de păgâni au fost convertiți ca rezultat al eforturilor depuse de tineret în cursul săptămânii Misionarilor Voluntari. În vechiul Mexico, de asemenea, tineretul are o parte importantă în lucrare. Două tinere, în etate de șaptesprezece și nouăsprezece ani, au câștigat de curând o grupă de cincizecișidoi de păzitori ai Sabatului. Un tânăr care nu avea posibilitatea să-și cumpere un exemplar din cartea „Marea Luptă“, a împrumutat un exemplar dela librărie și a copiat cartea la mașina de scris. Acuma el este unul din diaconii noștri Mexicani.

În Haiti, Indiile apusene, când fratele J. L. McElhany vorbi despre lucrarea noastră mondială, oamenii au aglomerat atât de mult capela încât era ocupat și cel mai mic ungher. Ferestrele erau pline. De asemenea era o mulțime de inși pe zidurile și acoperișurile învecinate. Erau de față și câțiva dintre mebrii cabinetului Președintelui, senatori, cum și alți reprezentanți ai cârmuirii de acolo.

În Trinidad, Indiile apusene, 1.200 de oameni au luat parte într'o seară la deschiderea unei serii de adunări evanghelistice.

În Korea, revista noastră „Semnele“ a ajuns să fie răspândită într'un număr de 22.000

de exemplare, cel mai mare tiraj al unei publicații lunare din acele locuri.

Progres pretutindeni

Anul trecut nu a fost lipsit de greutate, în adevăr, într'un număr neobișnuit. Trebuie să ne așteptăm la aceasta cu cât ne apropiem de sfârșit. Și deși ne dăm seama că nu corespundem idealului lui Dumnezeu față de biserică. Sa, totuși ne putem bucura de faptul că se vede progrese pretutindeni. Dumnezeu Și-a întins mâna în vederea încheierii lucrării.

Credincioșii noștri știu într'o măsură mai mare sau mai mică despre acea mare strâmtorare care amenința lucrarea noastră într'o oarecare parte din Europa în ultimele luni ale anului 1933, când sute de Comunități erau în primejdie de a fi închise. Lucrul acesta s'a întâmplat la începutul Săptămânii de Rugăciune; dar Dumnezeu a auzit rugăciunile stăruitoare ale poporului Său, și a ridicat primejdia care amenința biserică.

Focurile prigoanei au ars cu putere în unele din țările din Europa răsăriteană. Un predicator a fost omorât, mulți au fost închiși, alții au fost izgoniți, și într'o singură țară au fost închise o sută de Comunități, cari însă în cele din urmă au fost redeschise. Cu toate acestea însă raportul sună astfel: „Lucrarea merge înainte cu mare putere“.

Vorbind despre lucrarea de pe coasta apuseană a Africii, secretarul Diviziunii Europene de Nord, spune: „Cu ocazia unei adunări ținută în Africa răsăriteană au luat parte 3.000 de inși. Câte unii din lucrătorii noștri, deși foarte tineri, totuși au în sarcina lor câte patru sau cinci Comunități. În Camerunul francez, 1.000 de oameni s'au strâns într'un sat în ziua de Sabat. Patru grupe de tineri merg în diferite sate ducând cu ei rulouri cu ilustrații de pe cari explică băștinașilor lecțiunile școlii de Sabat“.

În Orientul Îndepărtat avem 4.551 de convertiți în timp de doi ani. În Penang, statele Malaeze, s'a clădit un sanatoriu complet din fondurile date de Musulmani, Hinduși, Budiști, Creștini, Iudei, și păgâni.

Domnul binecuvintează foarte mult lucrarea din America Centrală. Cu grupa cea mică de lucrători ne găsim într'o mare greutate spre a putea face față îngrijirii de noii membri. Uniunea Antilelor și-a dublat numărul membrilor în timp de cinci ani. În Cuba au fost în cursul anului 1933 mari turburări. În timp de cinci luni s'au schimbat șase președinți. Și cu toate acestea au fost botezați de două ori mai mulți decât în oricare an de mai înainte. În Haiti, în timp de cinci ani au fost botezați 5.000.

În Uniunea Caraviană au avut loc 1.000 de botezuri în anul 1933.

Dr. H. W. Miller, președintele Diviziunii Chineze, a spus că în cursul ultimilor cinci ani s'a săvârșit mult mai mult în ce privește câștigarea de suflete în China decât în cei douăzeci și cinci de ani dinainte. Misionarii noștri din China, unde trăește aproape o treime din populația lumii, depun cele mai mari eforturi spre a putea face față datoriei lor. De exemplu, în Taiyan, capitala ținutului Shansi, solia a fost predicată în fiecare seară timp de patru ani — *da, în fiecare seară*.

Lucrarea pentru oamenii din aceste îndepărtate insule ale mărilor de Sud continuă să dea pe față minuni din cele mai mari ale harului lui Dumnezeu. În insulele Solomon avem 3.000 de păzitori ai Sabatului față de o populație de 100.000, folosind treizeci și patru de limbi din cele patruzeci. În Nouile Hebride astăzi suntem martori la adevărate minuni. Aci folosim douăzeci și trei de limbi din cele cincizeci cari se vorbesc.

Într'un fel necunoscut nouă până acum, poporul Continentului Întunecat își întinde mâinile către Dumnezeu. În anul trecut au luat parte 57.000 de persoane la adunările ținute în Diviziunea Sud Africană, și 3.000 au fost botezate.

Faruri mari

Ne lipsește timpul pentru a ne mai referi la mulțimea de rapoarte încurajatoare ce ne arată sborul plin de progres al îngerului al treilea ce duce unei lumi păcătoase ultima solie a lui Dumnezeu. Pentru încheierea acestei treceri în revistă, ne vom referi la trei puncte de o însemnătate neobișnuită.

1. Acum trei ani insulele Mussau și Emira, din grupa Sfântul Matei, în Nordul Nouei Guinee, erau încă neatînse de civilizație, sau de creștinism. Oamenii erau poligami, bolnavi și afundați în viciile cele mai desguștătoare. Ei erau socotiți atât de fără de nicio speranță încât se încetase din partea cărmuirii a se mai face orice eforturi ca să se mai recruteze lucrători din aceste insule. Astăzi totul este schimbat. Nucile betel se strică în pom fără să fie culese, foile de tutun putrezesc fără a fi strânse, iar porci nu mai există. Oamenii cât și locuințele lor sunt curate, sfințenia căsătoriei este recunoscută, iar tinerii caută să obțină o educație care să-i facă în stare să vestească și altora ce sunt în întunec, veștile cele bune. Slujbașii cărmuirii spun că această schimbare este o minune, asemenea căreia n'au mai văzut niciodată așa ceva.

2. Multă vreme am gândit la Tibet ca la un ținut închis pentru misiuni cât și oricărei in-

fluente străine. Multă vreme și cu putere am ciocănit la porțile Tatsienlu-lui. Am fost în contact cu Tibetani timp de ani de zile. Literatura a fost distribuită, bolnavi au fost tratați, și Evanghelia a fost predicată. S'a organizat o Comunitate chineză, dar au fost botezați doar trei Tibetani. Acuma însă lumina și-a făcut drum în Tibet prin partea de Nord-Vest a Chinei, și noul interes ivit printre Tibetanii de acolo ne invită să înaintăm. Progresul lucrării noastre în China de Nord-Vest este rezultatul minunat al străduințelor depuse anul trecut. Acei viteji colportori chinezi cari merseră până sus în partea aceasta de Nord-Vest probabil că și-au pierdut viețile pe acolo căci nu se mai știe nimic despre ei; însă ca rezultat al lucrării lor noi avem acuma suflete convertite. Numărul membrilor Uniunii Chineze de Nord-Vest a crescut într'un an și jumătate dela 150 la 500. Domnul a ridicat un medic cu mare influență care s'a alăturat nouă, și acuma ajută la înaintarea lucrării. Mai mult decât atât, ne bucurăm de prietenia unui general Tibetan care are sub ordinele sale un întins teritoriu. Acest general a invitat din toată inima pe misionarii noștri să vină și să învețe pe locuitorii ținutului său Evanghelia, oferind bani și pământ pentru școală și spital. Un bătrân misionar al unei alte denominații, recunoscând marea schimbare produsă în inima acestui general în ce privește atitudinea sa față de misiuni, ne-a îndemnat stăruitor să primim invitația, spunându-ne că dacă lăsăm să ne scape această ocazie atunci noi supărăm pe Dumnezeu.

Mai mult decât atât, Dr. Miller a făcut cunoștință cu reprezentantul lui Dalai Lama, șeful suprem al religiei Tibetului, care părea foarte interesat despre lucrarea noastră cum și despre cartea scrisă de Dr. Andrews asupra doctrinei noastre în limba tibetană.

Aflând că noi am scos o carte medicală în limba chineză, el ceru favoarea să o traducă în limba tibetană. Mai mult încă, el se oferă să călăuzească pe Dr. Miller și predicatorul Shultz prin Tibet și să-i prezinte lui Dalai Lama. În felul acesta zăgăzurile sunt date la o parte, făcându-se loc pentru o activitate intensă în ducerea Evangheliei în Tibet.

3. Lucrarea în Ruanda-Urundi, în partea de Nord a lacului Tanganyka din Africa, este, se poate, cea mai de seamă dintre toate aceste lucrări minunate. Un Misionar Voluntar plecă dela stațiunea principală din Gitwe, fără cunoștința misionarului care avea în grijă acea stațiune misionară, și aduse patruzeci de convertiți noi. Șase sute de oameni au luat parte la o adunare de Sabat la Gitwe. Ei veniră din ținuturile înconjurătoare în grupuri mari, conduse de învățătorii băștinași. O mie de inși

luară parte la un serviciu religios ținut la noua noastră stațiune misionară medicală din Ngoma. Dar cea mai mare mulțime adunată vreodată la o stațiune misionară în Africa, și fără îndoială în lume, a fost la Misiunea noastră Rwankeri cu ocazia vizitei secretarului Diviziunii. Nu a fost o adunare anuală, ci o regulată școală de Sabat și adunare obișnuită de Sabat, la care au luat parte 7.157 de persoane. Secretarul scrie: „Cu siguranță că asupra băștinașilor adunați acolo s'a revărsat în mare măsură darul făgăduit al ploiei târzii“.

Chemarea momentului

Ce vom spune noi față de această chemare a momentului? Din toate țările și neamurile vine strigarea macedoneană: „Treci și ajută-ne“.

În Camerun, Africa de Apus, misionarul nostru a primit o scrisoare dela cineva ce locuiește la depărtare de mai multe sute de kilometri, și în care referindu-se la Mat. 28, 19, el spune: „Nu suntem noi acel popor? Dacă pierim, e treaba voastră. Noi suntem aci cincizeci de inși cari vă chemăm“. Neprimind niciun răspuns, acel bărbat veni el însuși ca să cerceteze solia. Și de curând am aflat că fără niciun îndemn din partea noastră el a tradus „Calea către Hristos“ în limba poporului său, — numit tribul Bulu. Lucrul trist este că chemarea a rămas fără răspuns. Dar va putea oare rămășița bisericii lui Dumnezeu să stea cu fața senină la judecată dacă nu a răspuns la asemenea chemări?

Un șef din Angola, Sud-Vestul Africei, căruia i se spusese că se prea poate ca la chemarea sa să nu primească niciun răspuns timp de cinci ani, și care fusese îndemnat să primească altă doctrină, zise: „Mai bine voi aștepta aceste cinci ani și voi avea învățăturile bisericii Adventiste pentru poporul meu“. Dar fraților și surorilor, oare în adevăr va trebui el să aștepte *cinci ani*?

Din pricina condițiunile financiare și de asemenea din pricina generalei scăderi a interesului față de misiuni, stațiunile misionare ale multor asociații au fost părăsite. Noi avem ocazia de a pătrunde în unele din aceste locuri deschise larg. Un misionar al altei asociații spuse: „Din pricină că voi sunteți un popor ce plătește zecime, și aduceți daruri, voi sunteți poporul care acum trebuie să păsească și să ia în stăpânire aceste stațiuni pe cari noi suntem siliți să le părăsim; deci mergeți și terminați lucrarea lui Dumnezeu față de aceste suflete“.

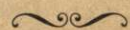
O chemare din partea unui șef din Nigeria, Africa de Apus, poate fi luată ca alt exemplu al apelurilor arzătoare după ajutor cu cari misionarii noștri din lumea întreagă trebuie să se

lupte. Drept răspuns la susținerea imposibilității din pricina lipsei de bani, șeful zise: „Ei, dacă este vorba doar de 250 sau cinci sute de dolari, câtă importanță au acești bani în comparație cu toate aceste suflete“? Și după o nouă

insistență el spuse: „Noi ne umilim și primim solia voastră cu bucurie, și am dori ca și voi să vă umiliți și să veniți să ne ajutați“.

Care va fi răspunsul nostru? Ce vom face?

M. E. Kern

Religia în cămin

De citit Vineri, 7 Decembrie

Religia este temelia căminului, pentru că Dumnezeu a întemeiat primul cămin. Pentru Adam, Paradisul era un cămin, și pentru cel drept din seminția sa, un cămin creștin este ca și Paradisul. Cineva a definit căminul ca fiind „o lume fără neînțelegeri; o lume plină de iubire“. „Căminul“, zice un altul, „este floarea al cărei fruct este cerul“. Cămin, este unul din cele mai scumpe cuvinte din limbajul nostru, cuvânt care nu se găsește în vorbirea multor triburi și neamuri păgâne, cari au cuvinte pentru locuință și casă, dar n'au o idee clară despre însemnătatea fermecătorului cuvânt: „cămin“. Margaret Sangster zice: „Călătorul pe ocean a văzut adesea o insulă așezată frumos și pitoresc, un adăpost sigur și liniștit, unde furtuna și vijelia nu au nicio putere de a vătăma. Acest adăpost, insula aceea, poate fi asemănată cu un cămin creștin. Nu că aci n'ar exista turburări sau necazuri, altfel am fi în ceruri, dar nu găsim niciun alt simbol care să se apropie așa de mult de desăvârșirea acelei frumoase țări, decât căminul model“.

Edenul, primul cămin, era un model de ceea ce Dumnezeu intenționa să fie căminul. Dumnezeu și îngerii erau acolo, și Adam și Eva în curătenia lor nepătată, „primeau cu mare bucurie vizitele Creatorului lor“ când El mergea și vorbea cu ei. „Zilnic Dumnezeu le făcea cunoscut învățăturile Sale“. Deși păcatul și-a aruncat umbra sa îngrozitoare asupra pământului, Dumnezeu dorește încă să Se întâlnească laolaltă cu tatăl, mama și copiii în această instituție fundamentală atât de importantă pentru biserică și societate — căminul. El ar trebui să fie mai departe un loc sfânt, și pentru miile cari citesc aceste rânduri cât de încântător și cât de scump inimii, este numele de „cămin“. Cum se îngrămădesc amintirile în memoria noastră când retrăim evenimentele cari au avut loc în anii copilăriei noastre! Când în imaginația noastră ne întoarcem înapoi la timpul acela, mulți dintre noi, acum îmbătrâniți, eram pe atunci copii, și ne aducem aminte de purtarea de grijă a tatălui, de iu-

birea mamei și de caldele legături dintre frați și surori! Inșă deșteptându-ne din visul acesta de un moment, plângem lucrarea dușmanului nemilos, moartea, pentru că acum familia este prea despărțită, cercul este sfărâmat și multe amintiri triste ne conving că suntem încă în țara vrăjmașului.

Inșă cu toată durerea care întristează inima din cauza despărțirii de părinți, frați, sau surori, vine fără încetare în inimă o dulce mângâiere la aducerea aminte despre virtuțile părintești și despre eforturile lor serioase de a ne îndrepta spre Dumnezeu. Acesta, fără îndoială, este cel mai bogat dar ce poate fi lăsat copiilor. Noi înălțăm în mulțumire inimile noastre spre ceruri pentru părinții noștri evlavioși. Readucerea aminte a învățăturilor și exemplului lor deseori aprinde o nouă hotărâre de a rămâne mai departe credincioși principiilor religioase pe cari ei ni le recomandau cu căldură. Nicio dată să nu fie uitate de vreunul dintre noi, nici de fiul pierdut, pentru că ele sunt iubirea tatălui, întristarea unei mame iubitoare, și amintirea părinților și copiilor adunați în jurul altarului familiar. Chiar dacă scumpul cămin unde ne-am petrecut copilăria ar trece în mâinile altora, sau dacă pereții lui se sfărâmă și cad, totuși chipul aceluia care se pleca cu respect în fața paginilor sfinte, și buzele tremurătoare cari aminteau numele nostru în rugăciune, acestea rămân între amintirile nemuritoare, daruri sfinte cu mult mai prețioase decât aurul sau mărgăritarele.

„Dreptatea este aceea care înalță o națiune“. Așa a fost întotdeauna, și așa va fi întotdeauna; și dreptatea trebuie să locuiască în inimile oamenilor. Și inimile oamenilor trebuie să locuiască în căminuri omenești. Când femeile vechei Roma au devenit desfrânate și păcătoase, întreaga națiune a fost dusă la mizerie și ruină. Numai rugăciunea, căminul, mama și Dumnezeu pot să măntuiască o națiune dela o astfel de cădere îngrozitoare. Răutate, durere, naufragiu — acestea au fost întotdeauna cele trei etape ale destrămării. Și

istoria își immoaie penița în sânge și moarte pentru a scrie soarta oricărui popor lipsit de cămin. Cruțarea pădurilor noastre este fără valoare, față de păstrarea credinței noastre. Păstrarea minelor este nimic față de păstrarea caracterului. Câte armonii sfinte nu s'ar vedea în viața socială din zilele noastre, dacă doar am readuce rugăciunea și iubirea familiară din plăcutul cămin de altădată. . . . În acest secol al descoperirilor, ar trebui să redescoperim valoarea vieții pe care părinții noștri au întemeiat-o împrejurul altarului familiar. Aci găseau ei valoarea credinței. Automobile, aeroplane, radio, mine de aur și sonde de petrol sunt nimic pe lângă credința în Dumnezeu“.

Altarul familiar

Poate că nicio amintire nu are o influență așa de durabilă ca aceea a altarului familiar, și nimic nu este mai de trebuință astăzi pentru a călăuzi atât pe părinți cât și pe copii în acest timp de primejdie copleșitoare, de cât aceasta. Cât de important este să se ia seama ca nu cumva mulțimea grijilor, ocupațiilor și plăcerilor să înlăture acest obicei sfânt de închinare zilnică, stabilit de prima dată în Eden; căci altarul familiar este neglijat de mulți și focul cel sacru este lăsat să se stingă. Bărbații cei mai sfinți din vremurile vechi erau cei mai credincioși împlinitori ai acestei datorii sfinte. Noe, pe vârful muntelui Ararat; Abraam, sub stejarul lui Mamre; Iov, în țara Uț; regele David; Corneliu, sutașul, și alții, atât dintr'o clasă socială mai înaltă cât și din alta mai de jos, toți și-au găsit bucuria și mângâierea în cultul familiar. Deci lăsați ca chivotul lui Dumnezeu să fie adus în căminuri și ele vor fi binecuvântate ca și casa lui Obed-Edom.

„Omul este o ființă religioasă, el vrea să se închine lui Dumnezeu“. Aceasta s'a constatat prin faptul că chiar triburile păgâne se închină în neștire, unor zeități. Și astfel, Dumnezeu scriind pe tablele inimii oamenilor o poruncă de a se închina Lui, nu este de mirare ca El, care S'a descoperit Insuși în multe chipuri minunate copiilor Săi, să lase să vină urgia peste familiile cari nu chiamă numele Său“. Ierem. 10, 25.

Din îndemnurile cari ne sunt date prin serva Domnului, cetim:

„Dacă a existat vreodată un timp când fiecare cămin trebuie să fie o casă de rugăciune, apoi este chiar acesta“. „Și totuși, în acest timp de primejdie îngrozitoare, unii cari se pretind a fi creștini, nu practică cultul familiar. Ei nu învață pe copiii lor să-L iubească și să se teamă de El. Mulți s'au depărtat așa de mult

de El, încât se simt osândiți când se apropie de El. Ei nu pot să se apropie cu deplină încredere de scaunul harului, și să ridice spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli' Ebr. 4, 16; 1 Tim. 2, 8. Ei n'au o vie legătură cu Dumnezeu. Legătura lor cu Dumnezeu este o formă de evlavie fără putere.

„Prin rugăciune sinceră și stăruitoare, părinții trebuie să facă un zid de apărare împrejurul copiilor lor. Ei trebuie să se roage cu credință deplină ca Dumnezeu să rămână cu ei, și ca îngerii sfinți să-i păzească pe ei și pe copiii lor de puterea vrăjmașului.

„In fiecare familie trebuie fixat un timp de rugăciune în fiecare dimineață și seară. Cât de potrivit este pentru părinți să adune pe copii împrejurul lor înainte de a se lua gustarea de dimineață, să mulțumească Tatălui ceresc pentru ocrotirea Sa din timpul nopții, și să ceară dela El ca să-i conducă și să-i păzească în timpul zilei! Cât de potrivit este de asemenea, când vine seara, ca părinții și copiii să se adune încăodată înaintea Lui, și să-L mulțumească pentru binecuvântările zilei care a trecut!“ — „Mărturie“. Vol. VII, p. 42, 43.

Din nou cetim:

„La cultul divin din familie copiii să ia și ei parte. Fiecare să-și aducă Biblia, și să citească la rând un verset sau două. După aceea să se cânte un imn bine cunoscut, urmat de rugăciune. Pentru aceasta Hristos a dat modelul. Scopul rugăciunii Domnului nu era să fie repetată de formă, ci ea e o pildă despre ce fel trebuie să fie rugăciunile noastre, — simple, serioase și cuprinzătoare. Intr'o cerere simplă spuneți Domnului nevoile voastre și arătați-I mulțumire pentru binefacerile Sale. Astfel invitați pe Isus ca pe un oaspete bine venit în căminul și în inima voastră. Nu e locul în familie pentru rugăciuni lungi cu privire la lucruri îndepărtate. Acestea fac ora de rugăciune obositoare, când, de fapt, ea ar trebui să fie privită ca un privilegiu și o binecuvântare. Faceți ca adunarea să fie plină de interes și de bucurie“. — *Id.*, Vol. VI, pp. 357, 358.

„Nu lăsați caracterul vostru necreștinesc să reprezinte rău pe Isus. Nu țineți pe copilași departe de El prin răceala și asprimea voastră. Să nu-i faceți să simtă că cerul nu va fi un loc plăcut pentru ei dacă voi sunteți acolo. Nu vorbiți despre credință ca ceva pe care ei nu-l pot înțelege, și nici să nu vă purtați așa ca și cum dela ei nu s'ar aștepta să primească pe Hristos în copilăria lor. Nu le dați falsa impresie că religia lui Hristos este o religie a întristării, și că venind la Mântuitorul ei trebuie să lepede tot ceea ce le aduce bucurie în viață“.

„Hristos, Lumina lumii“, p. 517.

Sabatul și familia

S'a amintit deja că familia, sau căminul este o instituție a lui Dumnezeu întemeiată în Eden, și prin urmare este fundamentală. O altă amintire despre Eden și în legătură cu religia în cămin, este instituția Sabatului. Aceasta este ziua de odihnă când părinții și copiii sunt adesea mai mult împreună. Treburile din zilele săptămânii constrâng adesea pe tată să părăsească din zori căminul pentru a merge la lucrul său, poate că înainte de a se deștepta copiii, și se întoarce seara obosit, având în felul acesta puțină ocazie de a sta împreună cu tinerii membri ai familiei. De obicei nicio familie nu poate să-și aducă aminte „de ziua Sabatului ca s'o sfințească“, fără ca prin aceste inimile lor să fie mult mai strâns legate laolaltă și ca să se întărească legăturile ce-i unește de cămin. Sabatul este o verigă care leagă familia de ceruri, o amintire a trecutului dar și un simbol al odihnei cerești care va dura în veșnicie. Ce tablou minunat este să vezi pe părinți și pe copii, cu Bibliile lor și cu cărțile de cântări mergând la școala de Sabat sau la adunare pentru a lăuda și adora pe Creatorul lor! Cât de fericite sunt familiile care au privilegiul să petreacă Sabatul după amiază în mijlocul frumuseților naturii, vorbind despre iubirea lui Dumnezeu și despre minunile naturii care pot fi văzute pe câmp, în păduri, în apele curgătoare, în cântecul pasărilor, și în toate celelalte lucrări ale lui Dumnezeu manifestate în mii de feluri. Sabatul a fost făcut pentru om și devine în cămin agrafa de aur a Săptămânii.

Sfințenia și respectul față de această sfântă instituție a Sabatului, care este atât de importantă pentru cămin cât și pentru Comunitate, trebuie să fie reînsuflețite în inimile noastre. Neglijența și nepăsarea caracterizează purtarea multora, atât tineri cât și bătrâni, cu privire la ziua Sabatului. Ce mare nevoie avem noi de o reînsuflețire a evlaviei dela început! „Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s'o sfințești pe ea“.

„Trebuie să ne păzim“, scrie serva Domnului, „ca nu cumva obiceiurile prea ușurate care se găsesc din belșug între cei din lume să fie urmate de acei cari prefind că țin adevărata zi de sfântă odihnă a Domnului. Linia de despărțire trebuie să fie clară și distinctă între acei cari poartă semnul împărăției lui Dumnezeu și acei cari poartă semnul împărăției răsvrătirii. Mult mai multă sfințenie este legată de ziua Sabatului decât i se atribue din partea multora cari pretind că sunt păzitori ai Sabatului. Dumnezeu a fost foarte dezonorat de către acei cari n'au păzit ziua Sabatului potrivit poruncii, fie în literă, sau în spirit. Dum-

nezeu pretinde o reformă în serbarea Sabatului. Dumnezeu a fost foarte dezonorat de către acei cari n'au păzit Sabatul potrivit poruncii, fie în literă, sau în spirit. Dumnezeu pretinde o reformă în serbarea Sabatului.

„Inainte de a apune soarele, toți membrii familiei să se adune, să citească Cuvântul lui Dumnezeu, să cânte și să se roage. Și aci este nevoie de o reformă pentru că mulți au neglijat lucrul acesta. Trebuie să mărturisim greșalele noastre lui Dumnezeu și unii față de alții. Trebuie să începem din nou ca în mod deosebit să căutăm ca fiecare membru al familiei să fie pregătit să onoreze ziua pe care Dumnezeu a binecuvântat-o și a sfințit-o“. — „Mărturii“, Vol. VI, pag. 353, 356, 357.

Cu toți lângă Domnul

Stând adunați aci, multe păreri de rău turbură inimile noastre și ne mărturisim greșelile și neglijențele noastre în ceea ce am greșit față de cei iubiți ai noștri. Dumnezeu să ne ierte pentru că n'am folosit ocaziile pe cari le-am avut de a educa pe copiii noștri în temere de Dumnezeu! Mulți dintre noi, neurmând exemplul lui Abraam, au neglijat să călăuzească pe membrii familiilor lor în căile Domnului. Mulți dintre copiii noștri s'au întors spre lume. Este adesea o întristătoare lipsă de tărie din partea părinților, o lipsă de simpatie și de iubire, o lipsă de adevărată credință în familie. Graba, ocupația, grijile lumești, au cotropit timpul închinat cultului familial. De multe ori s'a dat mai multă atenție la „Ce să mâncăm?“ sau, „Ce să bem?“ sau, „Cu ce să ne îmbrăcăm?“, decât acelor chestiuni cu mult mai importante cu privire la vieța familiei.

Unii dintre copiii noștri s'au îndepărtat de casa Tatălui, alții plutesc la voia întâmplării și sunt în mare primejdie. Ispita copiilor și tineretului din această vreme de păcat și goană după plăceri întrece cu mult experiența părinților lor. Noi trebuie să ne comportăm cu iubire față de ei, dar să-i avertizăm de primejdie. Unii s'au deșteptat la datoria lor prea târziu, este adevărat, și mulți au temeri și presimțiri rele despre scumpii lor copii ca fiind pierduți pentru adevăr, dragostea lor fiind atrasă de făgăduințele, ambițiunile și plăcerile lumești. Și poate că Duhul Sfânt vorbește acum și aceluia cari n'au simțit încă până acum neglijența lor așa cum o simt în această oră.

Dacă noi am fi lăsați singuri în această străduință de a lucra cu copiii noștri am fi copleșiți, deoarece sarcina este așa de mare; și din punct de vedere omenesc multe piedici ne stau în cale. Dar să nu pierdem curajul. Dumnezeu ne iubește pe noi și iubește și pe copiii noștri și dorește să-i salveze. Făgăduințele lui Dum-

nezeu sunt adevărate. Există o făgăduință specială pentru aceste zile din urmă, în care putem să ne încredem, și pe care s'o aducem în rugăciune înaintea Domnului. S'o cităm aci:

„Iată, vă voi trimete pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem“! Mal. 4, 5. 6.

Cu siguranță că am ajuns în timpul acesta. Suntem la o oră înaintată în istoria lumii și în vestirea soliei. Singura noastră speranță este de a ne pocăi de apostazia și neglijența noastră din viața familiară. Să facem partea noastră și cu siguranță că Dumnezeu va face pe a Sa. Să ne rugăm ca Spiritul Său să-și facă lucrarea întorcându-ne inimile către copiii noștri, și lucrând asupra inimilor lor pentru a-i întoarce către părinții lor. Nu ne este dată asigurarea că atunci când începem să facem lucrarea pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o, El va întoarce inimile copiilor către noi? Fie ca lucrul acesta să îmbărbăteze inimile noastre!

tre! Se cere pentru aceasta o deplină consacrare și mai multă rugăciune. În adevăr, ni se spune să ne întoarcem la Domnul „cu toată inima“, să ne sfâșiem inimile, să vestim un post, să strângem poporul și să adunăm copiii, și predicatorii împreună cu poporul să se roage și să plângă laolaltă. Atunci se va putea spune: „Domnul a fost plin de răvnă pentru țara Lui, și S'a îndurat de poporul Său“.

Cu siguranță noi trebuie să ne întoarcem la Domnul „cu toată inima“. O, ce consacrare cere viața noastră familiară! Arhivăjmașul pregătește o lovitură meșteșugită pentru căminurile noastre. El s'a „pogorit cuprins de o mânie mare“. Copiii noștri și noi toți suntem în primejdie. Cunoscând pericolele cari împresoară familiile noastre, și marea noastră nevoie după ajutorul divin, mărturisind păcatele și greșalele noastre, oare nu ne vom îndemna noi reciproc și nu vom ruga pe Tatăl întregii familii în cer și pe pământ, ca viețile noastre, prin ajutorul Său, să fie consacrate din nou copiilor și căminurilor noastre?

J. E. Fulton

Puterea Evangheliei

De cetit Sâmbătă dimineața, 8 Decembrie

Foarte bine putea să spună marele apostol al neamurilor: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede“. Rom. 1, 16. Oare nu învățase el din propria sa experiență ceva despre puterea ei minunată? Ea îl transformase pe el, un fariseu mândru și bigot, care se desfătase în suferințele și moartea creștinilor, într'un ucenic al umilului Nazarinean. Într'o zi plină de întâmplări, în timp ce își urmărea ținta sa hotărâtă de a curăți pământul de această secță desprețuită, pe calea către Damasc a întâmpinat pe Acela pe care-L prigonise fără milă în persoana ucenicilor Săi. Când lumina și slava cerului au strălucit în sufletul acestui mândru fariseu, ele au descoperit o stare de decădere pe care el până aci n'o cunoscuse. Cu o sinceră mâhnire în inimă, și cu o adâncă și deplină pocăință, el se întoarce din calea sa cea rea și deveni cel mai puternic apărător și principalul susținător al credinței pe care mai înainte căutase cu tot dinadinsul s'o nimicească. Ce puternică schimbare, și ce repede s'a produs!

„Dar am căpătat îndurare, pentru ca Isus

Hristos să-și arăte în mine, cel dintâi, toată îndelunga Lui răbdare, ca o pildă celor ce ar crede în El, în urmă, ca să capete viața veșnică“. 1 Tim. 1, 16. Experiența lui Pavel ne este dată ca exemplu de ceea ce Dumnezeu vrea să facă pentru oricine care își va preda cu totul viața sa Aceluia care a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ“. În rugăciunea Sa din Ghetsemani către Tatăl Său, Isus, vorbind despre Sine, zicea: „I-ai dat putere peste orice făptură“. Aceasta înseamnă „orice putere“ peste „orice făptură“, deoarece în Evanghelia noi am descoperit planul lui Dumnezeu de mântuire, complet și deplin, a tuturor oamenilor de pretutindeni, cari se vor preda cu totul Lui. Credința lui Pavel în Evanghelia ca fiind „puterea lui Dumnezeu spre mântuire“, cuprinde o mântuire actuală și veșnică din păcat. „Știu“, zice el, „în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce l-am încredințat până în ziua aceea“. Și din nou el zice: „Domnul mă va izbăvi de orice lucru rău, și mă va mântui, ca să intru în împărăția Lui cerească. A Lui să fie slava în vecii vecilor!“ 2 Tim. 1, 12; 4, 18.

Liberări de seamă în mijlocul întunerecului des

Nu este de mirare că misionarul credincios care merge în țările întunecate, reprezentând pe Marele Medic cu balsamul Său vindecător și salvator, pentru a-l da acelor cari suferă de boala fatală a păcatului, să devină cu totul alipit și devotat lucrării sale când vede minunile de vindecare săvârșite prin lucrarea sa credincioasă. Serva Domnului descrie această transformare minunată prin aceste cuvinte:

„Niciodată Evanghelia nu prezintă un aspect de o mai mare frumusețe ca atunci când este adusă în regiunile cele mai nevoiașe și mai lipsite. Numai atunci lumina sa strălucește cu cea mai clară splendoare și cu cea mai mare putere. Adevărul Cuvântului lui Dumnezeu pătrunde în coliba țaranului; razele Soarelui Dreptății luminează în bordeiul cel sărac, aducând bucurie bolnavului și suferindului. Ingerii lui Dumnezeu sunt acolo, și credința cea simplă face din coaja de pâine și din urciorul cu apă un banchet. Mântuitorul care iartă păcatele vizitează și primește cu plăcere la Sine pe cel sărac și pe cel neștiutor, și le dă să mănânce din pâinea cerească. Ei beau din apa vieții. Acei cari au fost urii și părâșiți de lume, prin credință și iertare sunt ridicați la demnitatea de fii și fiice ale lui Dumnezeu. Ridicați deasupra acestei lumi ei șed în locurile cerești prin Hristos. Poate că n'au comori pământesti, dar au găsit mărgăritarul de mare preț“. — „Mărturiu“, Vol. VII, pag. 226.

Astăzi, pe măsură ce întunericul crește deasupra noastră, lumina Evangheliei strălucește cu o putere mereu crescândă. Din nou cităm din Spiritul Profeției:

„Deși nu putem să vedem Duhul lui Dumnezeu, noi știm că oamenii cari au fost morți în greșelile și păcatele lor, sunt convinși și convertiți sub influența lucrării Lui. Nepăsătorul și îndărătnicul devine serios. Cei cu inima împietrită se pocăiesc de păcatele lor și necredinciosul crede. Jucătorul pasionat, bețivul, ușuraticul, devine hotărît, sobru și curat. Răsvătitul și încăpățânatul devine blând și cu un spirit creștin. Când vedem aceste schimbări în caracter, putem fi asigurați că puterea lui Dumnezeu de a converti a transformat întregul om“. E. G. White. *Review and Herald*, 5 Mai 1896.

Puterea lui Dumnezeu

Iată aci câteva cazuri dovedind lucrarea minunată a puterii lui Dumnezeu în inimile unora dintre cei mai decăzuți fii și fiice ale lui Adam:

„Sunt puțini inși“, spune unul din evangheliștii noștri, „dintre cei pe cari i-am văzut, cari să poarte mai multe dovezi în înfățișarea lor

corporală, arătând că Satana i-a hotărît pentru ruina veșnică, de cât Legundo Perez. Intrând în adunarea noastră cu pasul nesigur, cu ochii turburi, cu părul și barba neîngrijită, cu hainele zdrențuite și sfâșiate, urgisit de toți, cu vorbirea greoaie, el înfățișa tabloul unui suflet zdrobit și părăsit, uitat de Dumnezeu și de oameni, fără nicio nădejde care să-l atragă, și neîntrezărind înainte-i decât zidurile închisorii și grozăviile cu care este presărată calea vieții unui bețiv. El nu avea prieteni, și în urma unei încăerări la care a luat parte, ajunsese în temnița orașului unde a fost silit să lucreze la clădirea închisorii. Intr'o zi mi-a mărturisit că multe din clădirile acelea au fost construite de el ca ispășire pentru faptele rele cari îl aduseseră în conflict cu societatea omenească.

„Fără îndoială că cel rău îl considerase ca fiind al său pentru totdeauna, dar Dumnezeu iubea pe această făptură părăsită. Printr'o providență îndurătoare, el a fost condus să ia parte la adunările noastre. Adresându-se o chemare, el a fost cel dintâiu care și-a manifestat dorința de a se întoarce dela viața sa de păcat și decădere, la o viață de sfințenie — prima rază clară de lumină care străluci asupra acestei vieți întunecate. El se prinse cu țârie de ea, și deși dușmanul luptă din răsuputeri să rețină pe fostul său sclav, puternicul Liberatori i-a dat o biruință strălucită. Drumul de a ieși din mreaja păcatului la libertatea lui Hristos a fost greu, și s'au mai strecurat greșeli, însă astăzi după trei ani, Segundo Perez a dovedit în deajuns că Isus Hristos a pus stăpânire pe inima lui și l-a salvat. A trecut un an de zile de când el n'a mai atins băutura cea blestemată. Corpul său și fața sa poartă semnele Aceluia care a intrat în viața sa cu tămăduirea sub aripel Sale. El vorbește pretutindeni despre puterea salvatoare a lui Isus, și mulți îl ascultă cu atenție, rămânând uimiți de minunata schimbare săvârșită în viața sa“.

O altă experiență despre puterea salvatoare a harului lui Dumnezeu este raportată după cum urmează:

„Acum patru ani Bonifacio Sanez era un om cu bună stare. El posedă case și pământ și avea afaceri înfloritoare. Era stăpânul celei mai mari și mai frecventate cârciumi din oraș, dar din nefericire era victima băuturii pe care o vindea. Se căsătorise cu o tânără frumoasă și aveau doi copii dragălași. Băutura a desmembrat însă familia. Femeia, adusă în stare de disperare din cauza abuzului pe care-l avea de suferit din partea soțului ei, a fugit, luând cu ea și pe copila cea mică. Fuga neașteptată și în ascuns a soției sale cu copilul a adus pe Bonifacio într'o adâncă desnădejde și o sporire a exceselor. El se vedea la sfârșitul căii sale. Pe deasupra mai

nutrea în inima sa și gânduri de răsbunare și de omor, mergând pretutindeni cu un cuțit ascuns în buzunarul pantalonilor, gata să-l împâlnte în dușmanul său la prima ocazie.

„Pe când era în această stare sufletească, cineva l-a invitat să ia parte la adunările noastre. A dat din cap neîncrezător și a zis: „Aceasta nu e pentru mine”. Dar în cele din urmă insistența prietenului a biruit. El veni odată, apoi iarăși, și cu o singură excepție veni seară după seară să asculte Cuvântul Domnului. Încă din primul moment începu să se observe o schimbare minunată. Harul lui Dumnezeu manifestat față de păcătos a deșteptat încrederea în vieța aceea care pierduse orice speranță pentru viitor. Harul iertător al lui Dumnezeu trecu peste abisul pe care-l făcuse păcatul, punând nădejde și încredere în sufletul său. Puterea lui Isus l-a liberat de gândurile odioase, vicioase și răsbunătoare. În corp, spirit și suflet, Bonifacio simți trecând printr’o reînviere. Acum el este un creștin umil și blând, și un serios credincios și sprijinitor al lucrării lui Dumnezeu. Soția, auzind despre convertirea sa, este gata să revină din nou la căminul ei. Și vieța care a fost așa de sfărâmată din cauza păcatului, a fost refăcută în întregime prin atotputernicia lui Isus”.

Iată însă o experiență care descoperă puterea lui Dumnezeu de a mântui atât trupește, cât și sufletește:

O creștină simplă și umilă care locuia într’un ținut muntos dintr’unul din câmpurile noastre misionare, călătorea odată pentru oarecare interese către o localitate. Ea era Adventistă de Ziua Șaptea. În locurile către cari mergea ea, nu erau Adventiști. De fapt, oamenii de acolo n’auziseră niciodată despre Adventiști. Pe cale ea întâlni pe mulți cărora le povesti despre cele ce a făcut Isus pentru ea. O persoană pe care a întâlnit-o, a introdus-o într’o mare familie cu influență. Capul familiei avusese în trecut o situație foarte prosperă, și mai înainte primea pe demnitarul statului și guvernului când erau în trecere prin locurile acelea. Tatăl era preot păgân, și fiul cel mai mic al său era posedat de demoni. De șase ani era în starea aceasta. El ajunsese într’o așa stare de schilodire, încât brațele sale îi erau răscucite înapoi, fiind așa de ințepenite încât nici nu putea să le miște. Picioarele sale de asemenea erau întoarse la spate, așa că nu putea să le folosească. Era tot așa de neputincios ca și un copil mic. Băiatul acesta era acum aproape de 19 ani. Corpul său slab devenise așa de istovit, încât fusese redus la mărimea corpului unui copil în vârstă de 10 ani. Tatăl cheltuisese o sumedenie de bani și vânduse o mare parte din averea sa pentru restabilirea sănătății fiului său. A cerut ajutorul

preoților păgâni, dar fără niciun rezultat. Timp de trei ani tânărul n’a mâncat nimic altceva decât fistic, și unt și n’a băut decât rom. Când rudele îi aduceau altceva de mâncare sau de băut, spiritul cel rău îi spunea ce era aceea, și imediat tânărul porunceea să ia mâncarea de acolo, refuzând absolut să o atingă.

Această credincioasă soră, călătorind prin ținutul acela, vizită acea familia și-i aduse veste cea bună a liberării prin Isus Hristos. De multă vreme așteptase tatăl ceva mai bun. El ascultă cu mare atenție istoria spusă de sora noastră, și primi cu bucurie solia. Ea se rugă împreună cu ei cum și pentru copilul al cărui corp era așa de slăbit și schilodit. În timp ce erau încă în rugăciune, băiatul începu să se ridice singur, și ceru tatălui său ceva de mâncare. Spiritul rău se depărtase dela el, și acum dorea mâncarea pe care timp de ani de zile refuzase chiar s’o atingă. Ei i-au dat lapte și alte mâncăruri ușoare pe cari el le luă cu mare poftă. Sora noastră a rămas mai multe zile în casa aceea, și tânărul, precum și ceilalți membri ai familiei, au primit ultima solie mântuitoare a lui Dumnezeu. Prin rugăciune, brațele și picioarele tânărului și-au revenit în poziția normală. Ca rezultat al acestei minuni, nu numai tatăl și mama, dar chiar și mai mulți frați și surori ai acestui tânăr, precum și tânărul însuși, au fost botezați. Peste 50 de suflete au primit solia prin influența acestei minunate experiențe. Bucuria care umple acum inimile membrilor acestei familii liberată într’un așa minunat chip, este de nedescris. Ei și-au propus să clădească o capelă ca dovadă a recunoștinței lor față de Mântuitorul lor.

Mâna lui Dumnezeu încă nu s’a scurtat

Din ce cauză în țările păgâne vedem astfel de manifestări minunate ale harului și puterii lui Dumnezeu? Pentru că Dumnezeu iubește mai mult pe păcătoșii din întunerecul acela mare de cât pe alții din alte părți? Nu! „Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice neam, cine se teme de El și lucrează neprihănire, este primit de El”. Fapte 10, 34. 35.

Când Spiritul lui Dumnezeu vorbește inimii celui fără nicio nădejde și fără de Dumnezeu, dar care dorește să-L cunoască, el este trezit la un adânc spirit de pătrundere a stării sale pierdute. Neputincios și sărman, se aruncă în brațele lui Isus ca singura sa speranță. Despre schimbările cari au loc în vieța, cetim în „Hristos, Lumina lumii”, la pag. 173, următoarele: „Când Duhul lui Dumnezeu ia inima în stăpânire, El transformă vieța. Gândurile păcătoase sunt înlăturate, faptele rele sunt părăsite, iubirea, umilința și pacea iau locul mâniei, invidiei și certurilor. Bucuria vine în locul întristării, iar

fața oglindește lumina cerească. Nimeni nu vede mâna care ridică poverile, nimeni nu vede lumina ce se coboară de sus. Binecuvântarea vine atunci când sufletul se predă prin credință lui Dumnezeu. Apoi acea putere pe care niciun ochi omenesc nu o poate vedea, crează o faptură nouă după chipul lui Dumnezeu“.

Dacă Isus poate să salveze și salvează așa de complet pe cei cari au căzut în asemenea adâncuri ale păcatului, cum am văzut în citatele de mai sus, nu poate El să mântuiască tot așa de complet și continuu pe fiecare din noi de păcatele sale? Nu este puterea Sa în deajuns de mare pentru a înfrâna orice plăcere a cărnii, toată mândria lumească, orice moștenită și cultivată tendință spre rău? Nu poate El să țină temperamentul nostru într-o stare liniștită și împăciuitoare, astfel ca de pe buzele noastre să pornească numai astfel de cuvinte cari să fie ca o binecuvântare pentru ascultători? În scurt, nu poate El să ne facă asemenea lui Isus?

De câte ori, privind fața strălucitoare și ascultând mărturisirea triumfului unuia care a fost salvat dintr-o viață de decădere sub robia păcatului — unul asupra căruia dela nașterea sa, mai niciodată, dacă nu de loc, nu căzuse nicio rază de lumină, până când lumina mareață a acestei solii a inundat viața sa, și puterea sa dumnezeiască a liberat sufletul său din robie, — n'am fost făcut să simt în modul cel mai pătrunzător propriile mele greșeli și slăbiciuni! Atunci credința mea s'a ridicat și a apucat din nou Mâna care a salvat așa de minunat viața unui copil al lui Dumnezeu, simplu dar încrezător în El, transformând-o așa de plăcut, înfrumusețând-o și innobilând-o. Dumnezeu dorește mântuirea desăvârșită și veșnică a fiecăruia dintre noi. El vrea să facă din fiecare din noi un izvor din care râuri de apă vie să curgă continuu. Din fiecare El vrea să facă un mijloc prin care mirosul plăcut al vieții Sale binecuvântate să fie împrăștiat pretutindeni.

Puterea Sa este absolută. Nimic nu este prea

greu pentru El. De ce atunci în această ultimă oră de încercare a omenirii să se lipsească cineva de a ajunge idealul pus de Dumnezeu pentru noi? De ce să-L dezamăgim tocmai în acest moment hotărîtor în lupta împotriva celui rău? De ce să cădem noi, și să pricinuim în felul acesta și pierzarea altora? Dar, prin harul lui Dumnezeu noi nu vom cădea. Cu bucurie și din toată inima să punem mâinile noastre tremurătoare în Mâna aceea care se întinde din înălțimile cerului pentru a apuca mâinile noastre cu putere, dând asigurarea că puternicul Ajutor este aproape să libereze pe cele mai slabe și pe cele mai greșite dintre creaturile Sale.

„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire toți oamenii, a fost arătat, și ne învață s'o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El S'a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpe din orice fărădelege, și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune“. Titu 2, 11—14.

Ce curaj și speranță se găsește în următoarea solie care ne este dată în „Parabolele Domnului Hristos“, pag. 149:

„Cât este de mare rușinea și degradarea pricinuite de păcat, cu mult mai mare va fi cîntea și slava adusă de iubirea mântuitoare. Tuturor oamenilor, cari se străduiesc să ajungă după chipul lui Dumnezeu, sunt puse la dispoziție comorile cerești, cum și o mare putere, care îi va pune mai pe sus chiar decât îngerii, cari nu au păcătuit niciodată“.

„Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în biserică și în Hristos Isus, din neam, în neam, în vecii vecilor! Amin“. Efes. 3, 20, 21.

E. E. Andross

Nutrind fericita nădejde

De cetit Sâmbătă după amiază, 8 Decembrie

„Păziți-vă bine să nu pierdeți rodul muncii voastre, ci să primiți o răsplată deplină“. 2 Ioan 8.

Apelul făcut aci de „ucenicul iubit“ este adresat dreptilor cari trăiesc în așteptarea unei răsplătiri veșnice. El vorbește în această epistolă, ca de altfel în mai toate scrierile sale, des-

pre o răsplată care așteaptă pe copiii lui Dumnezeu, deplină, cu bogăție și veșnică.

Venirea lui Isus, fericita nădejde

El este acela care a raportat pentru noi apelul minunat al lui Hristos: „Să nu vi se turbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt

multe locașuri. Dacă n'ar fi așa, v'aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi". Ioan 14, 1—3.

Ioan este acela care a păstrat pentru noi prețioasele cuvinte ale lui Isus: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi". Ioan 11, 25.

El este acela care ne-a adus cuvintele triumfătoare ale Maestrului: „Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele". Ioan 5, 28, 29.

Tot el este, de asemenea, care a încheiat soția Bibliei cu acea minunată expresie a celei mai adânci dorințe a inimii sale: „Cel care adevărește aceste lucruri zice: „Da, eu vin curând". Amin! Vino, Doamne Isuse!"

Speranța celei de a doua veniri era pentru el o minunată realitate. Continuu, răsplata harului Domnului nostru Isus era înaintea feții sale. El nutrea în inima lui acea mult binecuvântată nădejde a Evangheliei și dorul inimii sale era ca capii lui Dumnezeu să se pregătească pentru glorioasa arătare a Domnului și Mântuitorului lor și să fie gata la venirea Sa să primească o răsplată deplină. Este clar, totuși, că el înțelegea foarte bine că numai dacă păstrăm în inimi adevărul Evangheliei și ținem tare la el, putem nădăjdui să primim răsplata.

Din cauză că Dumnezeu a trimis pe Isus „ca să fie proslăvit în sfinții Săi", Ioan ne scrie: „Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă... Ce ați auzit dela început ceea ce rămână în voi. Dacă rămâne în voi ce ați auzit dela început, și voi veți rămâne în Fiul și în Tatăl... Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală, și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El". 1 Ioan 2, 18, 24, 28.

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s'a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Il vom vedea așa cum este". 1 Ioan 3, 1, 2.

Chiar dela întemeierea bisericii creștine, a doua venire a Domnului nostru a fost „fericita nădejde" a sa. Și niciunul dintre scriitorii inspirați n'a încercat cu mai multă stăruință să țină această speranță tare și vie în experiența poporului lui Dumnezeu, ca apostolul Ioan. În mod foarte clar el a arătat că inimile noastre nu pot să păstreze această „fericită nădejde", dacă mai iubesc și ascund în ele păcatul. Tot așa de clar arată el că inima în care se păstrează această nădejde, este o inimă care caută ca în toate lucrurile să fie gata pentru marele

eveniment către care țintește această „fericită nădejde". „Oricine are nădejdea aceasta în el, se curățește, după cum El este curat".

Intotdeauna a fost de mare importanță ca biserica lui Dumnezeu să trăească în lumina acestui măreț eveniment, „așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu". Iar noi cei cari așteptăm aceste lucruri, suntem îndemnați de fiecare solie a Bibliei să fim sânguincioși, spre a fi „găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace". Importanței ascultării de acest sfat și nutririi acestei fericite nădejdi a revenirii în curând a Domnului nostru, ar trebui să-i îngăduim a pătrunde mai adânc în noi și să aducă mai multă seriozitate în viața noastră de pregătire în vederea întâmpinării Lui. Primejdia pentru biserica celor rămași în acest timp de așteptare este că va fi adusă în stare să creadă că „Stăpânul meu zăbovește să vină".

Ioan nu ne-a scris nouă despre lucrul acesta ca unora cari nu cunosc adevărul, ci mai de grabă ca unora cari cunosc adevărul, totuși fiind în primejdie amenințătoare de a fi înfrânți de lume. Cunoscând „că nicio minciună nu vine din adevăr", suntem totuși într'o reală primejdie de a îngădui inimilor noastre să nutrească lucruri cari sunt absolut împotriva adevărului. Dacă noi urmăm o astfel de cale nu putem nădăjdui să fim găsiți de El în pace, fără prihană și fără vină. Nu găsim nicăeri vreun cuvânt care să spună că o viață de somnolență, pe jumătate consacrată, nepăsătoare, de apostazie sau necredincioșie, ne va face posibil a rămâne cu El sau să avem credință și să nu ne rușinăm la venirea Lui. De aceea, avertizând împotriva îngăduirii ca spiritul lumesc să-și găsească locșor în inimile noastre, Ioan ni se adresează zicând: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el". 1 Ioan 2, 15. Este cel mai de plâns fel de amăgire pentru noi de a crede că ne pregătim pentru venirea Domnului nostru, în timp ce îngăduim iubirii de lume sau de lucrurile din lume să predomine în viața noastră. În cazul acesta noi nu avem pe deplin „fericita nădejde", și nici nu ne curățăm pentru ca să fim asemenea Lui când Se va arăta.

Stările din lume vestesc apropierea sfârșitului

De fiecare parte, până la cele mai îndepărtate părți ale pământului, se desfășură evenimente cari merită atenția noastră. Dureri nesfârșite și mizerie neagră stăpânesc nenumărate milioane de oameni dintre toate popoarele, în timp ce pe de altă parte se aud voci că pământul produce mai mult de cât ar fi nevoie să satisfacă nevoile vieții, și să facă fericiți pe

toți oamenii. Niciodată mai înainte civilizația noastră n'a atins un grad atât de înalt și nici oamenii n'au fost mai bine educați; dar niciodată viața omenească n'a fost mai în primejdie din cauza nelegiurii timpurilor, și a creșterii vertiginoasă a crimelor. Niciodată lumea n'a fost în mod mai tragic conștientă de grozăvia și ruina războiului; și totuși, din cauza temerii îngrozitoare ce zgudue inimile oamenilor de pretutindeni, niciodată lumea nu s'a pregătit cu mai multă siguranță și febrilitate pentru a se ruina pe sine printr'un războiu nimicitor. Niciodată lumea n'a avut nevoie de o guvernare mai pătrunzătoare și mai plină de încredere pentru a face față unui aproape complet dezastru economic; și niciodată guvernele n'au dovedit o mai mare slăbiciune, sau popoarele să fi manifestat o așa mică încredere în sistemele de guvernământ. Niciodată oamenii n'au avut nevoie de o mai mare, mai temeinică și mai statornică credință în Dumnezeu ca acum; dar niciodată dela potop încoace inimile oamenilor n'au fost mai lipsite de credință. Oare aceste lucruri nu ne vorbesc nouă în această clipă când așteptăm venirea Fiului lui Dumnezeu din ceruri? Sunt ei oare numai profeți ai osândeii fără nicio solie pozitivă de nădejde pentru inimile cari așteaptă pe Dumnezeu și cari cunosc că minciuna nu este din adevăr? „Vine nenorocire, peste nenorocire, zvon după zvon“, și oare acestea să nu aibă nicio însemnătate pentru copiii lui Dumnezeu? Ezechiel referindu-se la orbirea oamenilor dintr'o vreme de mare nenorocire din trecut, îndemna pe oameni să ia seama la toate lucrurile cari se petreceau atunci în jurul lor și să se ridice la o viață nouă și conformă voinții lui Dumnezeu, ca în felul acesta să primească îndurare dela El. Și eu cred cu adevărat că evenimentele timpului nostru vorbesc astăzi în mod solemn. Domnul S'a ridicat spre a face cunoscut locuitorilor tuturor țărilor că El este încă Dumnezeu. Și tocmai fiindcă Dumnezeu și-a întins mâna spre a face aceasta, prin toate cele ce vedem, auzim și simțim în legătură cu lucrurile ce se întâmplă acum în viața omenirii, ne vine solia solemnă: „Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeul tău, Izraile!“ Amos. 4, 12. De aceea să ascultăm de sfatul dat prin profetul Domnului, care zice: „Căutați binele și nu răul, ca să trăiți, și ca astfel, Domnul, Dumnezeul oștirilor, să fie cu voi, cum spuneți voi!“ Amos 5, 14.

Nepătați prin credința în adevăr

Pentru un timp ca acesta Domnul ne-a dat adevărul prezent. El vrea ca acesta să ne fie „scut și pavază“. Ținta Sa este ca să ne încingem coapsele cu el. Și oare, iubiți frați și surori,

ținem noi atâta la acest adevăr încât el să fie pentru noi aceea ce dorește Dumnezeu, și aceea ce noi înșine simțim în inimile noastre că avem atâta nevoie? Nu este nimic altceva care să-i poată lua locul. Nu există nimic altceva cu care l-am putea înlocui. Dacă el pune stăpânire pe inimile noastre, atunci noi suntem apărați împotriva răului. Dacă îi dăm numai un loc de formă în viața noastră, oferindu-i numai locul al doilea în planurile și scopurile noastre atunci nu va avea succes în lucrarea lui de a ne apăra împotriva răului, sau de a ne pregăti pentru arătarea glorioasă a Domnului. Deci, cum vom aștepta noi ziua venirii Sale?

„Oricine o ia înainte, și nu rămâne în învățătura lui Hristos, n'are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta are pe Tatăl și pe Fiul“. 2 Ioan 9. Cât de important este deci, ca să luăm seama la noi înșine, ca nu cumva să pierdem lucrurile pe cari le-am câștigat, ci mai de grabă să primim o răsplată deplină! Cât de peste măsură de important este ca prin păstrarea fericii nădejdi, să ne asigurăm inimile înaintea lui Dumnezeu! De asemenea avem și această mărturie: „Adevărul care a stat tare împotriva atacurilor dușmanului mai mult de o jumătate de veac, trebuie să fie încă încrederea și mângâierea poporului lui Dumnezeu“. „Mărturie“, Vol. IX, pag. 70.

Inima lui Hristos era mângâiată și credința Sa întărită prin aceeași măreață nădejde. Cu toate că trebuia să plece, El avea să vină din nou pentru a primi ce este al Său. Tocmai pentru bucuria aceasta „a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu“. În momentul când puterile întunericului părea că au câștigat biruința, când, trădat și părăsit, batjocorit și lovit, insultat și calomniat, ședea în fața persecutorilor Săi, gândurile li erau îndreptate spre slava celei de a doua veniri a Sa și la bucuria de a reveni spre a lua la Sine pe cei răscumparați. „Veți vedea“, zicea El, „pe Fiul omului șezând la dreapta puterii Lui Dumnezeu, și venind pe norii cerului“. Având în vedere a doua venire a Sa, Isus a mers să pregătească un loc pentru noi, și tot cu acest gând a dat și Spiritul Sfânt asupra poporului Său spre a-l face destoinic pentru locul pe care a mers să-l pregătească. De asemenea, având în vedere a doua venire a Sa, El a dat poporului celor rămași adevărul Evangheliei veșnice pentru timpul acesta. Și pentru a-l pregăti în vederea acestui mare eveniment, El a făgăduit că le va trimite ploaia cea târzie. Tocmai pentru strângerea secerișului este trimeasă ploaia cea târzie.

Spiritul Sfânt, în puterea ploiei târzii, va duce la un sfârșit măreț lucrarea Sa de a pregăti un popor pentru Domnul. Dar trebuie me-

reu să ne amintim că factorul prin care El vrea să aducă la încheiere lucrarea Sa pe pământ pentru oamenii păcătoși, este adevărul pe care l-a încredințat aceluia peste cari se va revărsa ploaia cea târzie. Așa dar, numai acei cari păstrează adevărul în inimile lor vor fi pregătiți să fie în pace în ziua venirii lui Hristos.

Ziua venirii Sale este aproape. Cine poate să mai pună la îndoială lucrul aceasta când vedem repeziunea cu care se desfășură evenimentele în orice parte a lumii? Nu este acesta timpul despre care apostolul Pavel scria Romanilor? „Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm; este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne desbrăcăm dar de faptele întunerecului, și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să trăim frumos ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă; ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos, și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftete“. Rom. 13, 11—14.

Este cu siguranță timpul cel mai potrivit ca fiecare din noi să luăm seama la această avertizare și să ne întoarcem cu mai multă hotărîre dela lume spre Dumnezeu. Dacă ne desbrăcăm într'adevăr de faptele întunerecului și ne îmbrăcăm cu armele luminii; dacă trăim frumos ca în timpul zilei; dacă ne îmbrăcăm în Domnul Isus Hristos, și nu purtăm grijă de firea pământească, pentru a-i trezi poftete; atunci cu siguranță adevărul va rămâne cu putere în inimile noastre, și va continua să țină trează „fericita nădejde“.

Nevoia unei mai depline consacrări

Niciodată mai înainte în istoria acestui pământ nu s'a dus mai repede și cu mai mult succes solia adevărului la multe popoare, națiuni și limbi ale pământului. Niciodată mai înainte lucrarea cea mare a lui Dumnezeu n'a cerut atât de grabnic tot ceea ce putem face pentru înaintarea și încheierea ei.

Vieța noastră, inima noastră, copiii noștri, mijloacele noastre, trebuie să fie aduse acum cu cea mai arzătoare dorință și cu cea mai serioasă consacrare la picioarele Mântuitorului spre a contribui la marea Sa lucrare.

La o astfel de consacrare a tot ce avem, la o astfel de despărțire de o lume a cărei soartă este sigilată, la o astfel de așteptare a arătării Domnului și Mântuitorului nostru și la o astfel de îmbrăcare cu Domnul Isus Hristos, ne cheamă în mod solemn Evanghelia cea veșnică în vederea ceasului judecății care a venit deja, și a sfârșitului tuturor lucrurilor care este aproa-

pe. În mod solemn și cu sinceritate repet apelul care a apărut de curând în „*Review and Herald*“ scris de fratele L. H. Christian, președintele Diviziunii Europene de Nord:

„Răsturnarea universală actuală este un puternic sunet de trâmbiță către poporul lui Dumnezeu, ca, înzestrați cu un zel nou să pună mâna și să înainteze lucrarea. Chiar dacă mijloacele sunt puține, noi trebuie să lucrăm cu hotărîre la întinderea lucrării advente. Este timpul ca acum să aruncăm o privire clară și lipsită de prejudecăți, asupra câmpului din lumea întreagă... Trebuie să pătrundem fără nicio întârziere în orice ținut de pe pământ, în orice provincie și în orice loc în care solia n'a pătruns încă.

„Să înaintăm cu curaj și spiritul misionar să crească în noi mai puternic decât oricând. Să desfidem desnădejdea și să desprețuim primejdia. Trebuie să fim gata să ne dăm viața pentru Hristos... Dacă mișcarea adventă trebuie să meargă în toată lumea, atunci în mod hotărît trebuie ca de grabă să intrăm numaidecât acolo unde ușile sunt deschise. Trebuie să ne grăbim ca să semănăm sămânța adevărului în toate câmpurile. Trebuie să trimetem oameni formați în orice ținut și la orice limbă, pentru a predica și apăra solia aceasta. Ne trebuie oameni cari să nu fie expulzați din cauza naționalității și cari să nu părăsească patria lor din cauza persecuției“.

Pentru ca să aducem la o bună reușită toate acestea, cum și pentru a ne asigura mântuirea noastră, „fericita nădejde“ trebuie să fie păstrată în inimile noastre. Iubiți frați și surori, noaptea aproape a trecut și se luminează de ziua. Este timpul cel mai potrivit pentru noi să ne deșteptăm din somn și să îmbrăcăm armele luminii. Curând, foarte curând, Isus va veni. Fie ca El să ne găsească trezi și veghind, și pregătiți ca la venirea Sa să intrăm cu El la nunta Mielului, și să nu fim găsiți între acei cari vor fi lăsați afară, când El le va închide ușa pentru veșnicie.

C. H. Watson

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul acestui număr Lei 8. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
București IV.

ANUNȚ.

Caut serviciu la birou sau de altă natură. Posed IV clase normale și unele cunoștințe de limba franceză. A se adresa la: Anastase Anastasiu, Șoseaua Mihai Bravu No. 198, București.